

OCTOMBRIE 1997

Curierul dventist

REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI INSPIRAȚIE PENTRU AȘTEPTĂTORII REVENIRII LUI HRISTOS

Marea dată

BUN VENIT ÎN FAMILIE

5 Dumnezeu care cheamă

10 Marea dată

13 Standarde și relații umane

15 Grupele mici - 2

20 Ce vor, de fapt, colportorii

23 E minunat să fii explorator

Editoriale
3, 4

Interviu
17

Colțul copiilor
19

Știri
21

Necrolog
24

În numărul viitor:

Să trăim cu bucurie siguranța mântuirii

Prelegeri pentru Săptămâna de rugăciune

Părtășia în grupa Școlii de Sabat

Vă scriu referitor la articolul „Părtășia în grupa Școlii de Sabat” (august 1997).

O altă nevoie stringentă a Școlii de Sabat este aceea a realizării unor studii biblice pentru adolescenți (14-19 ani), care să fie o punte între cele pentru juniori și cele pentru adulți. Vine clipa când adolescentul trebuie să părăsească grupa de juniori și să intre în rândul adulților. Ruptura care se produce este totuși prea mare. Dacă la juniori fiecare se simțea util, în grupa adulților, tânărul este de cele mai multe ori neglijat, studiile fiind la un nivel mult mai ridicat față de capacitățile lui.

Merită să depunem un efort pentru a face atractivă și roditoare prezența lor la Școala de Sabat. Nu cred că trebuie să așteptăm totul de la Conferința Generală, ci, văzând nevoia tinerilor din România, să încercăm să răspundem cât mai bine prin posibilitățile noastre.

În speranța că mesajul meu a fost bine înțeles, vă mulțumesc o tânără care a suferit șocul despărțirii de juniorat și integrării în rândul adulților.

Simona Graur,
Târgu-Mureș

O nouă formă de servire creștină

Poate că nu toți știu de situația nouă care s-a creat prin decizia Guvernului României de a le permite

tinerilor să opteze pentru varianta de necombatanță în satisfacerea serviciului militar.

La ultima întâlnire a pastorilor pe care am avut-o la Târgu-Mureș, s-a discutat despre aceasta și toți am căzut de acord să-i sfătuim pe tineri să opteze pentru varianta de necombatanță, prin servicii sociale, deși serviciul militar durează în acest caz doi ani, în loc de unul. Ar putea Curierul Adventist să vină în întâmpinarea tinerilor noștri, ca ei să cunoască și să valorifice această excelentă șansă, care le este oferită de Dumnezeu?

Paul Csavdari,
Târgu-Mureș

Intr-adevăr, noua lege a apărării naționale conține prevederi favorabile pentru cei care, din motive religioase, solicită să efectueze serviciul militar alternativ, deci fără armă și fără o instruire militară. Pe planul libertății de conștiință, acesta este un pas înainte excepțional și o sursă reală de speranță pentru viitorul libertății religioase în țara noastră. De curând, au fost adoptate unele reglementări practice privind serviciul alternativ. El va consta în activități de tip social și va dura, într-adevăr, doi ani. Durata prelungită nu trebuie să surprindă, pentru că statul trebuie să se asigure că serviciul militar activ este preferat de cei mai mulți tineri. Și în alte țări, serviciul alternativ este mai lung.

Poziția noastră în fațoarea slujirii țării ca necombatanți a fost transmisă în mod oficial autorităților țării noastre în luna mai 1996, iar după adoptarea noii legi, s-a exprimat aprecierea noastră pentru această prevedere importantă.

Sunt tinerii noștri pregătiți să valorifice această șansă și să plătească prețul? Cred că primul pas pe care ar trebui să-l facă fiecare tânăr credincios care se apropie de vârsta încorporării este să studieze subiectul în lumina Bibliei și a Spiritului Profetic. Cele patru articole scrise de fr. Aron Moldovan și publicate în Curierul Adventist ianuarie-aprilie 1996 sunt un foarte bun ghid de studiu.

În lumina acestui studiu, fiecare tânăr trebuie să ajungă la o hotărâre matură și să acționeze în consecință. Doi factori trebuie să fie determinanți în luarea hotărârii: libertatea de conștiință și posibilitatea de slujire și mărturie. Avem privilegiul și ne plăsam într-un cadru care ne expune mult mai puțin la violarea drepturilor religioase. Avem șansa să arătăm cât de mult prețuim libertatea și suntem gata să plătim un preț pentru ea. Suntem invitați să slujim societatea într-un domeniu care reprezintă o parte integrantă a mesajului nostru - servirea celor în nevoie.

Un articol mai amplu asupra acestui subiect va fi publicat în Curierul Adventist, ianuarie 1998.

Redacția

Publicația oficială a Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea din România.

Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii

Redactor Adrian Bocăneanu

Consultanți Aron Moldovan, Ioan Cămpian-Tătar, Adam Engelhardt, Teodor Huțanu, Virgil Peicu, Teofil Petre, Iosif Suciu, Victor Zgonea

Colaboratori speciali Ioan Buciuman, Lucian Cristescu, Viorel Dima, Lazăr Forray, dr. Gily Ionescu, Gheorghe Modoran, Emilian Niculescu

Secretar de redacție Mihai Ghioaldă

Tehnoredactare George Toncu

Adresa redacției: Curierul Adventist, str. Labirint 116, 74124 București, Oficiul poștal 20, tel. 323 48 95.

Către cititori: Pagina pentru scrisori este un spațiu de dialog în care să puteți comunica sugesții, reacții la articolele publicate, preferințe pentru anumite subiecte sau abordarea unor probleme pe care le socotiți importante. Ne cerem scuze dacă, din motive de spațiu, vom reforma unele scrisori mai lungi.

De asemenea, primim cu plăcere manuscrise nesolicitate. Sunt binevenite informații și inițiativ

din viața comunităților. Aprecieri articole care tratează aspecte legate de experiența personală și puncte de vedere asupra problemelor majore care ne confruntă.

Imprimată la Tipografia Viață și Sănătate. Adresa: str. V. Brâncuș nr. 29, tel. 323 48 95.

ISSN 1220 - 6725
Anul LXXIV nr. 10

Pretul ca să vorbim lumii

In ultima zi a consiliului anual al Conferinței Generale (Silver Spring, 29 septembrie - 7 octombrie), fratele Robert Folkenberg, a adus în fața participanților informațiile cele mai recente privind proiectele Rețelei adventiste de comunicații globale (AGCN). Președintele a fost asistat de frații Brad Thorp, directorul rețelei, și Philip Follet, președintele consiliului de administrație. Programele transmise prin satelit în 1995 și 1996 au câștigat încrederea și interesul bisericilor adventiste de pe continentul nord-american, din Europa și din America de Sud. Mii de biserici sunt deja dotate cu aparate de recepție și de proiectie, și multe altele se pregătesc să achiziționeze echipament pentru programul din toamna anului viitor, care se va numi Net '98. Biserici adventiste din America Centrală, Australia și Asia se pregătesc să participe, transformând Net '98 într-un adevărat eveniment mondial.

Biserica adventistă, mai mult decât oricând până acum, arată că este gata să se confrunte cu misiunea ei profetică universală: Evanghelia pentru orice limbă, națiune și grup etnic. Mijloacele moderne de informație ne-au ajutat să ne ridicăm deasupra granițelor înguste și a preocupării exagerate pentru noi înșine. Nu numai că suntem astăzi mai conștienți de nevoile globale ale omenirii, dar putem să facem ceva concret pentru a-L duce pe Mântuitorul celor care păreau a fi condamnați să piară fără să audă invitația dulce a Evangheliei. Omenirea reprezintă aceeași familie a Tatălui ceresc și suntem responsabili să ne purtăm ca adevărați membri ai familiei, pentru cei care nu și-au descoperit încă Tatăl și nu cunosc oferta incredibilă pe care El o are pentru fiecare fiu răătăcitor. Înainte ca misionarii - în oricare

dintre formele noi pe care misionarismul le va lua - să se apropie de sutele de milioane ale Asiei, Africii și Oceaniei, mesajul de speranță va ajunge la ei pe calea emisiunilor prin satelit. Și aceste emisiuni vor însemna o făgăduință care să nu dezamăgească - că vor urma *oamenii*.

Populații uriașe sunt încă ținute în captivitate spirituală - granițe închise și o ideologie atee în China, fanatism și ignoranță în țările islamice, spiritism și păgânism în India, Asia de sud-est și Oceania, sărăcie și resemnare în Africa. Poate că și imobilismul, materialismul și creștinismul diluat al multor creștini europeni și americani reprezintă o piedică la fel de teribilă.

Toate acestea nu sunt, însă, pentru Dumnezeu, un motiv de resemnare și de restrângere a proiectelor. Ca întotdeauna în istorie, El scoate la iveală resurse noi și le aruncă în lupta finală. Prin Isaia, El mărturisea: „Mă uitam împrejur, și nu era nimeni să Mă ajute... nu era cine să Mă sprijinească; atunci brațul Meu Mi-a fost într-ajutor și urgia Mea M-a sprijinit!” (Is. 63,5). Brațul Lui i-a condus astăzi pe savanți la descoperiri pe care să le pună în slujba Evangheliei. Rezultatul este incredibil și irezistibil. Încercarea de a vorbi, în termeni obișnuiți sau științifici, despre performanțele computerelor și sateliților care se folosesc pentru transmisia digitală nu reușește decât să copleșească pe oricine. Viteza, complexitatea, precizia și acțiunea universală fac din aceasta cu adevărat „urgă” cu care Dumnezeu va împlini „pe deplin și repede” hotărârea Sa de a vesti mântuirea pentru întreaga omenire. Folosite de o biserică „ce se ivește ca zorile, frumoasă ca luna, curată ca soarele, dar cumplită ca niște oști sub steagurile lor” (Cânt. Cânt. 6,10), aceste mijloace realizează imposibilul.

Un program complex

Rețeaua adventistă de comunicații globale are patru obiective principale:

1) Să ofere permanent *programe misionare* de cea mai bună calitate, adaptate diferitelor culturi, care să fie folosite în activitățile proprii ale comunităților sau să ajungă direct în case, în țările în care biserica nu poate activa în libertate. Planul inițial are în vedere patruzeci de limbi, dar teoretic nu există limite pentru numărul de limbi utilizate. Nu toate campaniile evanghelistice vor fi realizate în America de nord și transmise pe celelalte continente. Unele dintre proiectele misionare vor fi efectiv organizate în diferite țări din lumea întreagă, mesajul și formatul fiind modelate după nevoile locale și transmise pentru a fi folosite în țări cu o cultură asemănătoare. În primăvara următoare, un asemenea program va fi realizat din America de sud, de pastorul Alejandro Bullon. În 1999-2000, pastorul Mark Finley va conduce o serie de 8-10 asemenea campanii, în diferite puncte de pe glob. Proiectul se numește *Faptele Apostolilor 2000*. Bucureștiul este unul dintre orașele propuse pentru Europa.

2. Să asigure un program continuu de *sustinere spirituală și misiunară* a bisericilor de pretutindeni. Oferta va fi flexibilă, astfel încât fiecare teritoriu, fiecare uniune, conferință sau chiar comunitate să poată avea ritmul său propriu - pregătirea comunității, pregătirea terenului, acțiunea misionară propriu-zisă, consolidarea și instruirea pentru misiune a celor nou convertiți.

3. Să pună la dispoziția întregii biserici cele mai valoroase *resurse educaționale* ale bisericii, prin organizarea unui sistem de cursuri la distanță, cu predare, instruire interactivă și examinare centralizată. Cu costuri reduse, tot ce are mai bun biserica, în domeniul teologiei, pastorației, educației, familiei, (continuare în pag. 14)

ab

Să trăim bucuria mântuirii

In drumul nostru greoi spre casă, constatăm cu uimire forța iubirii Domnului, călăuzindu-Și poporul, susținându-l, încurajându-l, arătându-i kilometrajul, corectând anumite direcții, tendințe și chiar traiectorii cu bătaie lungă.

Cu siguranță că preocuparea exagerată de noi înșine și de dreptatea noastră ne-a marcat chipul, de atâtea ori, cu un alt sigiliu decât cel așteptat și dorit; cu o ștampilă a tristeții, a luptei, a înfrângerii și chiar a descurajării.

Acest lucru este chiar de temut. Să tot aștepti să fii pecetluit cu chipul distins al Domnului tău, iar înainte de această lucrare sfântă, neatent la detenta eului tău, să iei chipul propriei tale distrugerii!...

De fapt, ce experiențe se oglindesc pe fața noastră? Câtă bucurie ne aduce „vestea mântuirii“?

Acum, așteptătorii Domnului Hristos trăiesc și radiază bucuria mântuirii, pe de-o parte, pentru atâtea Magdalene, pentru atâți Zachei, pentru atâți tâlhari, slăbănogi, uscați, surzi, orbi și muți, iar pe de alta, pentru atâți oameni ca Noe, care construiesc și cheană, ca Avraam, care înalță altare, ca Ieremia, care smulg și taie, zidesc și sădesc, sau ca Pavel, care cheamă la pocăință cetăți ale idolatriei, sub ochii noștri.

În fața acestor realități, ființa noastră nu poate decât să se bucure. Un creștin fericit este unul dintre mijloacele prin care Dumnezeu Se face cunoscut. Prin bucuria sa, el Îl reprezintă pe Domnul. **Creștinii sunt singurii oameni din lume care au permanent motive să fie bucuroși.** Cu cât vom fi mai aproape de Domnul Isus, cu atât vom fi mai fericiți.

Fratele Robert Folkenberg, președintele Conferinței Generale, spunea astfel: „Să-L reprezentăm noi pe Tatăl din cer în culori atât

de sumbre, încât, pentru mulți, să se piardă tot ce este atrăgător? Ne este greu să înțelegem că principala caracteristică exterioară a creștinilor nu este ținerea Sabatului, renunțarea totală la consumul alimentelor necurate, abținerea de la folosirea tutunului, alcoolului și drogurilor? **Pe creștini îi definește, în primul rând, inima schimbată prin harul Domnului**, o inimă cuprinsă și stăpânită de iubirea Domnului Isus. O astfel de persoană va atrage lumea. Bucuria este foarte importantă. Acea bucurie care ne luminează fața. Domnul Isus este sursa acestei bucurii“.

Creștinii sunt singurii oameni din lume care au permanent motive să fie bucuroși

- Primul motiv de bucurie îl reprezintă descoperirea adevărului biblic, în contrast cu cel popular, tradițional, știut.

Faptul că, în pivnița aglomerată a sufletului, s-a aprins lumina Sfințelor Scripturi și acum pot să vad pe ce calc și să nu mă împiedic de nimic este un mare motiv de bucurie. Lumina „Cărții“ strălucește pe chipul marilor căutători și descoperitori. Câtă bucurie! Trăiești în lumină!

- Al doilea motiv este faptul că am descoperit un Tată care ne-a căutat când eram pierduți. Ne-a căutat insistent, ne-a venit în întâmpinare (Gen. 3,8,9) și continuă să o facă.

Marele motiv pentru care El ne caută și ne iese înainte nu este ca să ne pedepsească sau să ne distrugă, ci să ne izbăvească și să ne atragă înapoi la Sine.

- În al treilea rând, El ne-a asigurat **libertatea**. Nu mai suntem condamnați la robie. Printr-un act legal cutremurător, **crucea**, act pe care niciodată nu-l vom înțelege pe deplin, El ne dă posibilitatea să ne

prezentăm în fața universului, ca și cum nu am fi păcătuit deloc. Acesta este „harul minunat al Domnului Isus Hristos“. Avem acest har de la Domnul, însă harul Domnului nu are în centru doar trecutul nostru. A fi iertat fără să ți se dea putere ca să nu mai păcătuiești - să nu mai calci poruncile Lui - ar fi o lucrare neterminată pentru un Dumnezeu căruia Îi place să ducă totul la desăvârșire. El vrea să ne împace cu Sine, dar să ne și vindece.

- Un alt motiv al bucuriei este „judecata de apoi“, judecata care vine. Cineva ar putea întreba nedumerit: cum este posibil ca o generație care trăiește chiar înaintea judecării finale să fie într-adevăr bucuroasă?

În Psalmul 98,4, stă scris: „Strigați către Domnul cu strigăte de bucurie, toți locuitorii pământului!“ Apoi, în versetele 8 și 9: „Să bată din palme răurile, să strige de bucurie toți munții înaintea Domnului! Căci El vine să judece pământul!“

Acest Psalm cheamă tot pământul, chiar și natura, să izbucnească în veselie. De ce? Pentru că Domnul vine cu judecata Lui. De ce judecata care vine poate să ne facă să izbucnim în veselie? Pentru că judecata înseamnă sfârșitul întregii nedreptăți, sfârșitul durerii, al morții, al tristeții, al lacrimilor.

Domnul Își arată dreptatea, în prezența întregului univers. Se termină domnia păcatului și se restabilește armonia de la început, în întreaga creațiune.

Cât de bucuroși ar trebui să fim, cunoscând dinainte acest final glorios! Dar, dacă nu putem fi fericiți în fața judecării, înseamnă că nu suntem prieteni cu Judecătorul nostru.

Fața noastră trebuie să le comunice vecinilor, prietenilor și colegilor că avem o viață fericită, fiindcă suntem prieteni cu Domnul Isus. Această bucurie îi va atrage pe oameni, pe copii și chiar pe bătrâni. Îi va atrage pe toți la El. Secretul se află în legătura noastră cu Domnul Isus.

Avem nevoie să trăim bucuria mântuirii.

Stelian Iacob, pastor la Iași, Conferința Moldova, și membru în Comitetul Conferinței Generale

Dumnezeul care cheamă

O nouă privire asupra cărții lui Iona

Cuvântul Domnului a vorbit lui Iona, fiul lui Amitai (Iona 1,1).

Gândiți-vă că Dumnezeu îi cheamă pe oameni pe nume. El ne cunoaște părinții și trecutul. El știa că Iona era fiul lui Amitai. Când îi cheamă pe oameni, Dumnezeu nu spune doar: „Hei, tu!“ . El îi cheamă pe nume.

Credința în Dumnezeul Scripturii ne dă personalitate și autenticitate. Mișcarea filosofică modernă numită „existențialism“ spune că nu există un scop suprem al vieții. Existențialiștii susțin cu tărie că viața omului este absurdă și fără valoare. Dar creștinii care cred în Biblie gândesc altfel. Noi credem că Domnul cerului și al pământului ne-a dat fiecăruia viață și un destin și chiar că ne cunoaște pe nume!

Dumnezeu l-a chemat pe Iona și i-a spus: „Scoală-te, du-te la Nipive“ (Iona 1,2). Ninive, cetatea antică de pe malurile fertile ale fluviului Tigru, fusese întemeiată de Asshur (Nimrod), care plecase din țara Șinear, cam pe vremea împărășiei de la Turnul Babel (vezi Gen. 10,9-11; *Review and Herald*, 18 oct. 1906). „Între cetățile lumii antice, pe vremea când Israel era împărțit, Ninive, capitala imperiului asirian, era una dintre cele mai mari“ (*Profeți și regi*, ed. 1991, pag. 199). Ca să asculte de porunca lui Dumnezeu, Iona ar fi trebuit să călătorească foarte mult prin deșert - cam 1200 de kilometri, mergând pe jos. Cu toate acestea, nu călătoria în sine îl deranja, ci mai degrabă însăși Ninive.

Jo Ann Davidson

„Ninive?“ trebuie să fi întreat Iona șocat. „Capitala celui mai înverșunat dușman al lui Israel?“ Pentru Iona, Ninive însemna centrul puterii asiriene, amenințarea înseși existenței lui Israel. Cetatea Ninive întrușchia tot ce ura Iona la popoarele păgâne. El îi cunoștea făima de cetate idolatră, împietrită în păcat, și nimic nu i se părea mai respingător, mai neplăcut sau mai tulburător decât a merge acolo ca să predice pocăința.

Dumnezeu cunoaște pe nume toți oamenii și toate locurile - și niciodată nu putem pretinde că știm ce intenționează El să facă. Cine s-ar fi gândit că Dumnezeu avea alte planuri decât judecata, pentru cetatea nelegiuită Ninive? Aceasta trebuie să ne amintească faptul că nu putem prezice totdeauna pe cine va converti Dumnezeu în viitorul apropiat. Am putea fi surprinși aflând cine este următoarea persoană pe agenda Sa.

Cu siguranță că Dumnezeu l-a uimit pe Iona! Pentru că l-a trimis la o cetate păgână - una dintre cele mai renumite cetăți ale păgânismului, de pe fața pământului.

Și, culmea, Dumnezeu îl trimitea într-o misiune fără precedent. Dintre toți solii lui Dumnezeu, nimeni în afară de Iona nu mai primise vreodată un astfel de mandat. Domnul făcea un lucru nou pentru Iona - un lucru nou, șocat și minunat, pe pământ. El a contravenit tuturor așteptărilor israeliților de atunci, manifestându-și iubirea pentru oameni care nu erau descendenți

ai lui Avraam. El își trimitea primul apostol la neamuri!

Cu toate acestea, Iona părea că preferă ca providența divină să ajungă numai la israeliți. Situația era extrem de dramatică. O dată cu porunca lui Dumnezeu: „Scoală-te, du-te la Ninive, cetatea cea mare, și strigă împotriva ei. Căci răutatea ei s-a suit până la Mine!“ (Iona 1,2), între Iona și Iahve a început un conflict al voințelor. Arheologii au dezgropat numeroase inscripții antice asiriene. Ele arată că Dumnezeu S-a exprimat exact, când S-a referit anume la mândria, încrederea în sine și cruzimea asirienilor (vezi Is. 10,12.13; Naum 3,1.19).

Să analizăm afirmația lui Dumnezeu: „Răutatea ei s-a suit până la Mine“. Acesta este un limbaj oficial juridic. Domnul a început judecata. Suntem aduși în prezența lui Dumnezeu, care judecă. Urmează să fie strigată și judecată o cauză. Ni se aduce aminte că El domnește peste toate popoarele. Deși se aud glasuri recente care caută să ne calmeze conștiința, susținând exclusiv că „Dumnezeu este iubire“, observăm aici (și în toată Scriptura) că Dumnezeu ține cont de răutatea oamenilor. Ninive era într-o situație foarte gravă.

A mai fost, însă, o surpriză, pentru că acest anunț era și un semn al îndurării lui Dumnezeu. Da, oamenii din Ninive erau nelegiuiți cu faimă, iar lui Iona i se porunca să vestească în Ninive o solie a judecății.

Totuși asirienii puteau fi recunosători pentru aceasta. Cel

mai mare blestem care poate veni peste un popor este ca Dumnezeu să Se îndepărteze de el, așa cum spuse prin Osea: „Efraim s-a lipit de idoli: lasă-l în pace!” (Osea 4,17).

Dar îndurarea acordată Ninivei era doar începutul uimitoarei atenții la detalii a lui Dumnezeu. Am observat că El cheamă o persoană pe nume și îi dă un mandat. Acesta este un model obișnuit în Vechiul Testament. Ceea ce s-a întâmplat după aceea a fost, însă, cu totul neobișnuit.

„Și Iona s-a sculat să fugă la Tars, departe de fața Domnului” (Iona 1,3). Cea mai șocantă surpriză a fost refuzul categoric al lui Iona de a-și aduce la îndeplinire misiunea. La început, Moise și Ieremia, de asemenea, s-au retras din fața chemării divine, dar sfidarea directă a lui Iona a mers mult mai departe decât ezitarea lor. Urmarea a fost că o serie de fenomene teribile s-au acumulat, unul după altul, în timp ce Dumnezeu îl urmărea pe Iona. Furtuna violentă pe mare, supraviețuirea lui Iona în stomacul unui pește, convertirea în masă a unei mari cetăți păgâne - acestea nu erau deloc întâmplări obișnuite.

Dar înaintăm prea mult. Observăm că, numai în versetul 3, suntem informați de două ori că Iona a fugit „departe de fața Domnului”. O singură dată ar fi destul de șocant. Și totuși, această repetare într-un singur verset, ne obligă să vedem ironia situației, nemaivorbind de faptul că omul care credea că poate să fugă din fața Domnului era un profet! Observați, de asemenea, că Iona nu doar a plecat, ci a fugit!

Mai mult decât atât, în același verset, se menționează de trei ori că Iona a mers „la Tars”, adică el călătorea exact în direcția opusă celei în care i se poruncise să meargă! Ninive se afla la nord-est, iar Tarsul la vest. Versetul acesta subliniază de trei ori mărimea răzvrătirii lui Iona.

În timp ce „se gândea la greutățile și la aparentele imposibilități ale acestui mandat, el era ispi-

tit să pună la îndoială înțelepciunea chemării” divine. Altfel spus, ce „se putea câștiga prin vestirea unei asemenea solii în această cetate trufașă”? (Profeți și regi, ed. 1991, pag. 199). Poate că, dacă el ar ignora, pur și simplu, aceste porunci divine, acei păgâni disprețuiți ar fi pedepsiți, pentru că, fără îndoială, ei nu s-ar fi gândit singuri să se pocăiască. Probabil Iona s-a gândit că, dacă Dumnezeu ar mai fi avut puțin timp să Se gândească la această situație, poate S-ar fi răzgândit.

Una dintre temele fundamentale din această carte este tenacitatea, perseverența, lui Dumnezeu. Iona nu ascultase și încerca să fugă de El, dar Dumnezeu l-a urmărit cu orice preț.

Sunt astăzi oameni care cred că Dumnezeu Se maturizează. Această teorie contemporană poartă numele de „teologie procesuală”, prin care se înțelege că gândirea lui Dumnezeu se maturizează prin experiență, așa cum se întâmplă cu gândirea noastră; că El gândește din ce în ce mai bine, pe măsură ce cugetă la ce se întâmplă în lumea pe care a creat-o. Cu alte cuvinte, Dumnezeu Se înțelepțește, urmărind evenimentele, și descoperă modalități mai bune în care să-și conducă împărăția.

Relatarea din cartea lui Iona, ca și din întreaga Scriptură, contrazice ferm acest punct de vedere. Deoarece ne descoperă cât de perseverent a fost Dumnezeu pentru a face ca solia Lui să ajungă la Ninive. Dumnezeu nu a învățat de la Iona. Nici nu a făcut greșeli. Iona a rămas solul ales de El, cu toate că refuzase misiunea incredințată și încercase să fugă. Dumnezeu nu S-a răzgândit nici cu privire la Ninive.

„Dar Domnul a făcut să sufle pe mare un vânt năpraznic” (Iona

1,4). De dragul lui Iona, s-a dezlănțuit o furtună. Ea biciuia marea și amenința să scufunde corabia. Scopul era să distrugă inflexibilitatea lui Iona. Elementele naturii și mulți marinari nevinovați erau prinși în această situație periculoasă, împreună cu Iona și din cauza lui.

Atât în Vechiul, cât și în Noul Testament, se găsesc mărturii ample (vezi, de pildă, Ier. 23,19,20; Ps. 107,23-31) că toate procesele din natură depind de porunca lui Dumnezeu. Scriptura contrazice părerile actuale, potrivit cărora universul ar fi un sistem închis, care nu are nimic de-a face cu religia sau cu lucrarea lui Dumnezeu.

Chiar aici, în cartea lui Iona, vântul a început să sufle. Dumnezeu a făcut să se dezlănțuie furtuna - El a acționat. Dumnezeu a recurs la măsuri extreme, ca să-i arate lui Iona cât de mult îl iubește atât pe el, cât și cetatea Ninive. Acesta era un semn al harului Său special.

Dumnezeu considera că solia Sa era atât de importantă, iar persoana aleasă de El atât de potrivită, încât a pus în mișcare natura, ca să-l ajute pe alesul Lui să-și îndeplinească lucrarea. Așa cum Se luptase cu Iacov la pârâul Iaboc, Dumnezeu a început să Se lupte acum cu Iona. Una dintre temele fundamentale din această carte este tenacitatea, perseverența lui Dumnezeu. Iona nu ascultase și încerca să fugă de El, dar Dumnezeu l-a urmărit cu orice preț. „Corăbierii s-au temut, au strigat fiecare la dumnezeul lui” (Iona 1,4,5). Spre onoarea lor, marinarii păgâni au înțeles că nu era o furtună obișnuită, ci una pusă la cale de Dumnezeu.

„[Dar] Iona s-a coborât în fundul corăbiei” (vers. 5). Așa cum s-a arătat deja, textul menționează de două ori că Iona a încercat să „fugă departe de Fața Domnului”, subliniind zădărnicia acestei încercări. Acum suntem informați din nou că Iona „a coborât”. Lucrul acesta îl găsim mai întâi în versetul 3, unde se spune că Iona,

încercând să fugă de porunca lui Dumnezeu, „a coborât la fafă [Joppa]” și, după unele traduceri, „a coborât” în corabie. În versetul 5, vedem că „a coborât în fundul corăbiei”. Iona a coborât permanent, tot mai jos, în încercarea lui nesocotită de a fugi de mandatul divin.

Furtuna via amenințată, iar căpitanul corăbiei, „peste măsură de îngrozit” (*Ibid.*, pag. 200), a verificat corabia de la un capăt la altul, găsiindu-l pe Iona dormind.

„Scoală-te”, i-a zis el. Observați marea asemănare dintre exclamația căpitanului și chemarea inițială a lui Dumnezeu, din versetul 2, „Scoală-te”. Cuvântul acesta trebuie să fi sunat ca o batjocură pentru Iona. Era chiar cuvântul prin care Dumnezeu îi tulburase viața plăcută, cu câteva zile mai devreme. „Scoală-te și cheamă pe Dumnezeul tău!” (vers. 6). Observați ironia faptului că un corăbier păgân îl imploră pe un profet evreu să se roage Dumnezeului său.

„Au tras la sorț, și sorțul a căzut pe Iona” (vers. 7). Ascultați răspunsul lui Iona. El a ocolit toate întrebările despre orașul, țara și ocupația lui și a răspuns doar la a patra întrebare: „Sunt evreu și mă tem de Domnul, Dumnezeul cerurilor” (vers. 9). Din nou, ce ironie splendidă: Iona nu dorise să-i vestească mântuirea cetății Ninive! Dar acum era constrâns să le vorbească despre Dumnezeu marinărilor păgâni din corabie.

Și totuși, Iona recunoștea că Dumnezeul căruia I se închina el nu era un zeu naționalist, ci era Yahveh, Dumnezeul cerului și al pământului, Însuși Creatorul.

„Ce ai făcut?” l-au implorat marinarii. „De ce nu ai ascultat de un Dumnezeu atât de mare și cum de te-ai gândit să scapi din mâna Creatorului Însuși?” Aceste cuvinte exprimă mirarea, uimirea, spaima lor față de fapta lui Iona, de a fugi de Dumnezeul cerului și al pământului. Furtuna înfricoșătoare le predica marinărilor despre atotputernicia lui Dumnezeu, într-un mod mai elocvent decât ar fi putut-o face cuvintele.

Prin contrast cu Iona, marinarii erau impresionati, fiindcă, fără îndoială, nu vedeau în el nimic deosebit de bun sau de virtuos. De fapt, inima lor a fost mișcată de înțelegerea faptului că el era un om neascultător. Dar, mai presus de toate, au înțeles că există un Dumnezeu, un Dumnezeu care guvernează! Dumnezeu ajunsese până la ei, în pofida solului Său îndărătnic.

„Cuvântul Domnului a vorbit a doua oară lui Iona” (Iona 3,1). Prin-deți-vă de aceste cuvinte! Desigur că ele sunt unele dintre cele mai încurajatoare cuvinte din Scriptură!

„Ce să-ți facem?” au întrebat ei (vers. 11). Ei Îl recunoscuseră pe Dumnezeul căruia I se închina Iona. Acum îl întrebau pe Iona ce atitudine trebuie să ia. Marinarii și-au mărturisit teama și au căutat remediu. „Ce să-ți facem pentru ca Dumnezeu să nu Se mânie? Spune-ne și vom asculta.”

Iona a răspuns: „Luați-mă și aruncați-mă în mare, și marea se va liniști față de voi! Căci știu că din vina mea vine peste voi această mare furtună!” (vers. 12). Iona nu era un martir evlavios. El știa că merită moartea pentru grava sa neascultare. El cunoștea Scripturile ebraice și învățătura lor despre moartea celor răi. Știa că neascultarea sa nedemnă îi pusese pe toți în primejdie, dar a ales cu încăpățănare să se înece, în loc să se pocăiască. Ce s-ar fi putut întâmpla dacă Iona s-ar fi pocăit, chiar acolo, de fuga de misiunea sa, și s-ar fi rugat ca Dumnezeu să-i salveze pe el, echipajul și corabia? Ce ocazie de mărturisire a pierdut Iona!

După ce s-au luptat pentru un timp, în zadar, să-i salveze viața

lui Iona, a trebuit ca marinarii să facă această alegere teribilă. „Apoi au luat pe Iona și l-au aruncat în mare. Și furia mării s-a potolit” (vers. 15). Prin potolirea bruscă a furtunii, brațul lui Dumnezeu, al Celui Sfânt, s-a manifestat atât de surprinzător, încât pe marinari „i-a apucat o mare frică de Domnul”. Ei se temuseră foarte tare de furtună, dar acum se temeau și mai mult de Domnul (vers. 16).

Ce contrast izbitor între Iona și marinari! Marinarii păgâni fuseseră dispuși să facă tot ce le stătea în putere ca să-i salveze viața. Iona nu dorea să facă un astfel de efort pentru păgânii din Ninive. Deși era ortodox, corect, în convingeri, Iona n-a ascultat de Dumnezeu. El pretindea că se teme de Dumnezeu, dar faptele sale i-au contrazis mărturisirea.

Ce i s-a întâmplat, însă, lui Iona? „Domnul a trimis un pește mare să înghită pe Iona” (vers. 17). Și „Iona s-a rugat Domnului din pantecele peștelui” (Iona 2,1).

În rugăciunea sa, el nu a spus însă nimic despre răzvrătirea sa și despre păcatul său. A admis că trece prin mari necazuri, dar nu a recunoscut deloc motivul acestora.

Această rugăciune a lui Iona trebuie să ne amintească faptul că ne putem ruga chiar atunci când am greșit, când propria noastră neascultare a adus răul peste noi. Deseori, atunci ne este cel mai greu să ne rugăm. Autocondamnarea ne face să credem că nu avem dreptul să apelăm la Dumnezeu sau că, dacă o facem, desigur că nu merităm ajutorul Său. Dar Iona a descoperit harul lui Dumnezeu chiar în momentul în care situația sa părea fără speranță - când, după toate aparențele, nu trebuia să aștepte nimic de la El. În sfârșit, Iona a învățat că „Mântuirea vine de la Domnul” (vers. 9).

Dar ce s-a întâmplat cu Iona? „Domnul a vorbit peștelui, și peștele a vărsat pe Iona pe pământ” (vers. 10). Iona a fost depus pe țărnam. Iahveh îl aștepta încă, acolo.

„Cuvântul Domnului a vorbit a doua oară lui Iona” (Iona 3,1). Prindeți-vă de aceste cuvinte! Desigur că ele sunt unele dintre cele mai încurajatoare cuvinte din Scriptură! Iona se răzvrătise intenționat și cu încăpățănare împotriva lui Dumnezeu. Dar, uimitor, chiar neascultarea lui nu era de ajuns ca să-L facă pe Dumnezeu să-i întoarcă spatele. Suntem surprinși că, în pofida neascultării lui, Dumnezeu l-a chemat. El este Dumnezeul care cheamă a doua oară - pe Avraam, pe Iacov, pe David, pe Petru.

„Domnul a zis: 'Simone, Simone, Satana v-a cerut să vă cearnă ca grâul. Dar Eu M-am rugat pentru tine, ca să nu se piardă credința ta; și, după ce te vei întoarce la Dumnezeu, să întărești pe frații tăi'” (Luca 22,31.32).

„Încă patruzeci de zile, și Ninive va fi nimicită” (Iona 3,4). Lui Iona din nou i s-a poruncit să vestească această solie șocantă. Era vestită judecata. Iar răspunsul niniviților a fost incredibil. De la înalta societate până la cei mai săraci, oamenii de orice nivel social din Ninive s-au smerit în fața lui Dumnezeu. De la rege până la cerșetor, fiecare „s-a acoperit cu un sac și a șezut în cenușă” (vers. 6).

„Dumnezeu a văzut ce făceau ei și ce se întorceau de la calea lor cea rea. Atunci Dumnezeu S-a căit de răul pe care hotărâse să li-l facă, și nu li l-a făcut” (vers. 10). Niniviții au făcut mai mult decât adevărate fapte de penitență. Ei s-au schimbat în sufletul lor. „Ei se întorceau de la calea lor cea rea.” Astfel, în mod paradoxal, prezicerea lui Iona era adevărată.

Ne mai așteaptă, însă, o surpriză: „Lucrul acesta n-a plăcut de loc lui Iona, și s-a mâniat” (Iona 4,1). Întoarcerea niniviților a avut ca rezultat îndepărtarea mâniei lui Dumnezeu (Iona 3,10). Dar asupra lui Iona a avut un efect opus. „Lucrul acesta l-a mâniat la culme pe Iona” (Iona 4,1, după versiunea ebraică). Suntem contrariați de reacția lui.

Iona nu era atât de supărat pentru că Domnul Se căise, ci pentru cine Se căise - pentru această oferire fără discriminare a compasiunii divine unor oameni de o răutate notorie. Să le ofere îndurarea Sa niniviților decăzuți? Dumnezeu trebuie să fie mai strict cu bunăvoința Sa, gândea Iona. Iona era furios pentru că Dumnezeu este încet la mânie!

„S-a rugat Domnului și a zis: 'Ah! Doamne, nu este aceasta tocmai ce ziceam eu când eram încă în țara mea? Tocmai lucrul acesta voiam să-l înlătur fugind la Tars. Căci știam că ești un Dumnezeu milos și plin de îndurare, îndelung răbdător și bogat în bunătate și că Te căiești de rău!’” (vers. 2). Pentru prima dată, Iona a arătat în mod deschis motivul pentru care încercase să fugă de chemarea sa la Ninive. El era preocupat de reputația sa, în cazul că Dumnezeu nu ar fi executat judecata prezisă.

În realitate, însă, niniviții nelegiuiți nu se deosebeau de Iona. Toți erau păcătoși răzvrățiți, care meritau numai pedeapsă. Dar Dumnezeu, în harul Său, hotărâse să le arate îndurare și lor, și lui. Iona era dispus să primească această milă numai el, nu și Ninive. De aceea, în Iona 4,3, el s-a rugat astfel lui Dumnezeu: „Acum, Doamne, ia-mi viața, căci vreau mai bine să mor decât să trăiesc!” Iona nu putea înțelege de ce Dumnezeu prelungise timpul de har pentru Ninive. El nu dorea să mai trăiască, dacă Dumnezeu îi putea ierta pe asirienii nelegiuiți.

„Domnul a răspuns: 'Bine faci tu de te mâni!’” (vers. 4). Era un răspuns binevoitor. Dumnezeu ar fi vrut ca Iona să-și vină în fire și să vadă cât de copilăros se poartă. Domnul nu ar fi putut să fie mai binevoitor față de Iona. Se pare că, după salvarea Ninivei, al doilea scop al Său era să-l ajute pe acest om să fie un credincios mai matur. El îl chema pe Iona să se gândească iarăși la reacția sa, să analizeze felul în care gândea.

Cum a răspuns Dumnezeu la mânia lui Iona? El a pus la cale o parabolă (vezi Iona 4,4-8). Așa cum Se folosise mai înainte de un pește mare, de data aceasta Dumnezeu S-a folosit de un vierme care, ca și peștele, a ascultat de El.

Prin atitudinea sa, Iona pretindea ca Dumnezeu să distrugă. De aceea El a făcut exact așa, ca să vadă cât de mult îi place lui Iona ca teologia lui să devină realitate în propria sa viață. Dumnezeu a trimis un vierme și un vânt dogoritor, planta care îi făcea umbră lui Iona s-a uscat, iar el s-a întristat foarte tare și a vrut să moară. El dorea cu mai mult zel ca neascultarea niniviților să fie pedepsită decât dorea să asculte el însuși de Domnul. „Atunci a dorit să moară și a zis: 'Mai bine să mor decât să trăiesc!’” (vers. 8). Acestea sunt ultimele cuvinte ale lui Iona, în cadrul povestirii. La început, I se împotriviise lui Dumnezeu prin faptele sale, iar la sfârșit a făcut la fel, prin cuvintele lui.

Dar nu Iona a avut ultimul cuvânt. Iahveh i-a mai pus o întrebare: „Bine faci tu de te mâni?” a întrebat Dumnezeu (vers. 9). „Hai să analizăm mânia asta a ta, Iona”, i-a propus El. Ea sugerează că ești preocupat de această plantă, dar ce a însemnat ea pentru tine? Atașamentul tău față de ea nu putea să fie foarte profund, pentru că ea a existat o zi, iar a doua zi a dispărut. Preocuparea ta era dictată de un interes egoist, nu de o iubire adevărată. Tu niciodată n-ai avut pentru ea devotamentul unui grădinar. Dacă ție îți pare atât de rău, cum crezi că se simte un grădinar care lucrează atent o grădină și o urmărește cum crește, doar ca să vadă că se usucă și piere? Asta simt Eu pentru Ninive, Iona, dar mult mai intens. Eu i-am făcut pe toți acei oameni și chiar pe toate acele animale. Eu îi iubesc de atâția ani! Ninive M-a costat eforturi nesfârșite și, pentru Mine, oamenii din ea înseamnă lumea întreagă. Durerea ta este nimic, în comparație cu a Mea, când Mă gândesc la distrugerea lor.”

Nicăieri în Biblie, trăirile sufletești ale lui Dumnezeu și impli- carea Sa în situația noastră nu se descoperă mai clar decât aici. Necazurile omului par neînsemnate, în comparație cu durerea lui Dumnezeu.

Deci, a zis Dumnezeu, „nu trebuie să cruț cetatea Ninive?”

Îndurarea Sa este cu mult mai mare chiar decât cea a poporului Său ales!

Iona devenise un primitiv al harului lui Dumnezeu la fel cum avea să se întâmple și în cazul Ninivei - nefiind pedepsit, așa cum merita, după dreptate. Aceasta este una dintre temele principale ale cărții lui Iona. Și este chiar miezul discuției dintre el și Dumnezeu.

Toate acestea ne conduc la esența iubirii lui Dumnezeu. În realitate, El urăște păcatul, dar nu poate suporta ca vreun om să se piardă. El detestă răul pentru că acesta distruge viața și îl afundă pe unul dintre copiii Săi în suferință și moarte. Dar Dumnezeu este îndelung răbdător cu cel păcătos. Pur și simplu, El nu poate să-l nimicească. Așa a procedat El începând cu Adam și continuând, până astăzi, cu mine și cu tine.

Ca biserică, suntem în aceeași situație în care s-a aflat Iona. Dumnezeu ne-a spus: „Duceți-vă” (Matei 28,19.20), iar din experiența lui Iona trebuie să înțelegem că poruncile Sale nu pot fi desconsiderate. „Oamenii se îngâmfă pentru progresul uimitor și pentru iluminarea veacului în care trăim; dar Dumnezeu vede pământul plin de nelegiuire și de violență” (*Ibid.*, pag. 205). Dumnezeu i-a încredințat Bisericii Adventiste mandatul de a vesti solia judecății de apoi, pentru ca „lucrurile cele mari ale Legii lui Dumnezeu - principiile dreptății, milei și dragostei, pe care le susține ea” (*Ibid.*) - să fie prezentate în adevărata lor lumină. El ia în serios acest lucru. Dumnezeu este cu adevărat hotărât, la fel cum

a fost cu Iona, ca Marele mandat să fie adus la îndeplinire.

Poate că noi, asemenea lui Iona, ezităm să vestim o solie a judecății, atât de șocantă. Poate că și noi suntem derutați pentru că mila lui Dumnezeu a amânat judecata pe care o predicăm de atâta timp! S-ar părea că nu știm despre ce vorbim. Și suntem ca Iona care, „gelos pentru renumele lui...”, a pierdut din vedere valoarea infinit mai mare a ființelor din cetatea aceea” (*Ibid.*, pag. 202-203).

Experiența lui Iona, caz a cărui soluționare rămâne ca model pentru cazurile asemănătoare în viitor, este o imagine în oglindă. Nu cumva și noi am fugit departe de Dumnezeu sau de conducerea Sa explicită? Un posibil Iona stă la pândă în fiecare inimă.

Fuga noastră la Tars poate avea loc în sufletul nostru, cu mult timp înainte de a ne îmbarca fizic pe o corabie... Putem fugi de El ocupându-ne toată viața cu activități nobile, așa încât nu ne mai rămâne timp pentru Dumnezeu.

Care este porunca lui Dumnezeu pe care ne este atât de greu să o auzim? Ce învățături din partea lui Dumnezeu ne deranjează? Ce ne face să spunem: „Doamne, orice altceva, dar asta nu”? Care este misiunea divină pentru care nu putem renunța la opinia noastră? Cei mai mulți dintre noi avem Ninivele noastre, cetățile noastre de scăpare, de evadare.

Ninive ar putea fi reprezentată de îndemnul lui Dumnezeu ca să ne schimbăm purtarea, îndeplinind o lucrare care necesită mai mult decât suntem dispuși să oferim.

Câți dintre noi aud cuvântul Domnului și merg în direcția opusă? Fuga noastră la Tars poate avea loc în sufletul nostru, cu mult timp înainte de a ne îmbarca fizic pe o corabie. Unii oameni fug de Dumnezeu, chiar fără a-și părăsi locul geografic. Putem fugi de El, ocupându-ne toată viața cu activități nobile, așa încât nu ne mai rămâne timp pentru Dumnezeu. Putem fugi în toate direcțiile, dar nu acolo unde ne trimite Dumnezeu.

În biserică, deseori îi observăm pe alții care umbresc solia, dar fie ca Domnul să grăbească ziua în care vom începe, în sfârșit, să ne acuzăm pe noi înșine în fața lui Dumnezeu. Adevărul este că și cei mai desăvârșiți dintre noi sunt „ticăloși, nenorociți, săraci, orbi și goi” (Apoc. 3,17). În pofida multelor lucruri bune pe care le facem pentru această biserică, în cele din urmă, ne dăm seama, ca și Iona, că: „Nu fratele meu, nu sora mea, ci eu, Doamne, am nevoie de rugăciune”, așa cum spune un vechi imn religios. Chiar de la început, cu toții am fost copii neascultători.

Mai presus de toate, cartea lui Iona ne prezintă un Dumnezeu minunat și compasiunea Sa uimitoare, cu atât mai intensă când este pusă în contrast cu egoismul lui Iona. Iona nu învățase niciodată să privească lumea și marele ei număr de oameni, prin ochii lui Dumnezeu. El avea nevoie să lase ca această perspectivă divină să învingă egoismul său firesc. Astăzi și noi avem nevoie de această mare compasiune divină, care să ne spele și să ne curețe inima.

Jo Ann Davidson predă teologia la Seminarul Teologic de la Universitatea Andrews, Berrien Springs, Michigan.

Adventist Review, 12 iunie 1997

MAREA DATĂ

Felul în care așteptăm revenirea Domnului Hristos este mai important decât durata timpului de așteptare.

John McLary

Conduceam seria de servicii divine la o întâlnire în corturi, în vestul central al Statelor Unite. La jumătatea săptămânii, o familie simpatică m-a invitat să iau masa împreună cu ei. După strângerea mesei, am început să vorbim despre adevăratul motiv al invitației; ei doreau să-mi împărtășească vestea bună că Domnul Isus urma să revină înainte de sfârșitul anului.

I-am ascultat vorbind despre calcule matematice complicate. Am văzut diagrame ale ciclurilor de ani jubiliari. Dar, mai presus de toate, am simțit entuziasmul lor că Domnul urma să vină... și aceasta curând!

Ei se mutaseră din oraș și cum-păraseră o fermă, unde își puteau apăra copiii de haosul care avea să cuprindă orașele Americii în lunile finale ale istoriei pământului. Se bucurau de viața la țară, de liniște și de seninătate, de mai mult timp împreună cu copiii. Dar conversația nu s-a concentrat asupra avantajelor vieții la țară. Noi am vorbit despre vestea bună - în câteva luni, Domnul Isus urma să revină.

Gazdele mele au fost amabile și curtenitoare. Nu mi-au pretins să fiu de acord cu ele, dar trebuia doar să-mi vorbească despre vestea bună. Fără să stabilească o zi precisă, acești oameni erau absolut convinși, pe baza semnelor și a tabelelor, că Domnul Isus urma să vină înainte de sfârșitul anului.

Mi-au cucerit inima. Mi-a plăcut de ei. Am fost atras de sinceritatea lor evidentă și de spiritul lor creștin, agreabil. Dar existau două probleme legate de ceea ce

aveau de spus. Prima era faptul că aceasta se întâmpla în vara lui 1994. Iar Domnul Isus încă nu a venit. În al doilea rând, faptul că ei erau adventiști. Iar adventiștii ar trebui să știe mai bine. Istoria noastră ar trebui să ne învețe ceva.

Adventiștii din anii 1840 erau ferm convinși că aflaseră, prin calculele lor, data revenirii Domnului Hristos. Își trăiau viața pe baza acestei certitudini. Unii agricultori adventiști și-au lăsat, pur și simplu, recolta de cartofi în pământ. De ce să recolteze alimente pe care nu aveau să le consume niciodată?

22 octombrie 1844 a venit și a trecut, iar Domnul Isus nu a revenit. Unii dintre primii adventiști au continuat să stabilească date timp de câțiva ani după 1844, restudiindu-și și perfecționându-și calculele. Dar toate datele s-au dovedit a fi greșite.

Pe fondul acesta, adventiștilor nu trebuie să le fie greu să își aducă aminte de afirmația Domnului Hristos: „Despre ziua aceea și despre ceasul acela nu știe nimeni: nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl” (Mat. 24,36).

Dar ce putem spune despre semnele revenirii Domnului Hristos, menționate în Matei 24 și 25? Nu ne dau ele niște linii călăuzitoare privind data când Se va întoarce Domnul Isus?

Spune-ne când

La începutul capitoului 24 din Matei, în timp ce Isus și cei doisprezece părăsesc templul din Ierusalim, ucenicii Îi atrag atenția la frumusețea artistică încântătoare

și la soliditatea impunătoare a clădirilor templului. Domnul Isus le răspunde astfel: „Vedeți voi toate aceste lucruri? Adevărat vă spun că nu va rămâne aici piatră pe piatră, care să nu fie dărâmată” (vers. 2).

Ucenicii au tresărit. Cum ar fi putut să fie distrus templul? Desigur că distrugerea templului nu ar fi fost posibilă decât la sfârșitul lumii.

Puțin mai târziu, ședeau cu toții pe Muntele Măslinilor, față în față cu Ierusalimul, de care îi despărțea doar o vale. „Și ucenicii I-au zis: 'Spune-ne, când se vor întâmpla aceste lucruri? Și care va fi semnul venirii Tale și al sfârșitului veacului acestuia?'” (vers. 3).

Ucenicii doreau o cronologie. Isus a început să răspundă astfel la întrebarea lor: „Băgați de seamă să nu vă înșele cineva. Fiindcă vor veni mulți în Numele Meu și vor zice: 'Eu sunt Hristosul!' Și vor înșela pe mulți. Veți auzi de războaie și vești de războaie” (vers. 4-6).

Date fiind întrebarea ucenicilor și aceste cuvinte de început, aproape mă aștept ca următoarea propoziție să sune cam așa: „Băgați de seamă! Aceste evenimente dovedesc că Eu sunt chiar după colț. Vindeți-vă casele, lichidați-vă conturile și obligațiunile. Investiți tot ce aveți în lucrarea Evangheliei, fiindcă a doua venire este iminentă!”

Dar ce a spus, de fapt, Domnul Isus?

„Veți auzi de războaie și vești de războaie: vedeți să nu vă spăimântați, căci toate aceste lucruri trebuie să se întâmple. Dar

sfârșitul tot nu va fi atunci“ (vers. 6).

Când vedem civilizația mondială în confuzie, când auzim despre profeți și hristoși falși, dorim mult ca Domnul Hristos să revină. Cu cât sunt mai rele lucrurile în jurul nostru, cu atât este mai intensă dorința noastră ca Domnul Isus să vină și să îndrepte toate lucrurile. Dar nu trebuie să ne înșelăm, încercând să precizem data revenirii Domnului Hristos, pe baza dezordinii care ne înconjoară în lume. „Sfârșitul nu va fi atunci.“

În continuare, Domnul Isus vorbește despre distrugerea Ierusalimului și despre sfârșitul lumii, terminând cu o serie de șase parabole. Trecând prin acestea, observăm o progresiune clară. Primele parabole se ocupă de timpul celei de-a doua veniri. Parabolele finale prezintă caracterul celor care așteaptă revenirea Sa.

La începutul capitolului 24 din Matei, ucenicii întreabă *când* se vor întâmpla anumite lucruri. Pe ei îi preocupă *cronologia*. Însă Isus le îndreaptă atenția spre *ce* se va întâmpla. Pe El îl preocupă *caracterul*. Apoi ilustrează gândul acesta prin cele șase parabole.

Șase moduri de a spune același lucru

Prima parabolă (vers. 38, 39): Pe timpul lui Noe, oamenii mâncau, beau și se căsătoreau. Viața și-a urmat cursul obișnuit - chiar până în ziua potopului. Atunci, catastrofa a luat lumea prin surprindere. Tot astfel, în zilele de pe urmă, viața își va urma cursul obișnuit. Nimic nu va părea să fie neobișnuit, până când Domnul Isus va apărea, în mod neașteptat, pe norii cerului.

Când eram copil, mulți creștini (advențiști și din alte biserici) puneau în legătură pasajul acesta din Matei cu explozia divorțurilor în Statele Unite, ca și cum faptul de a se însura și a se mărita ar fi fost ceva rău. Dar nu aceasta vrea să spună textul biblic. Domnul Isus nu vorbește despre o prăbușire a fidelității conjugale și a castității. El descria etapele obișnuite ale vieții -

starea de normalitate - care aveau să existe chiar până la sfârșit.

A doua parabolă subliniază același lucru (vers. 40, 41): Doi bărbați vor fi la câmp - ca de obicei. Două femei vor măcina la moară - aceeași ocupație *zilnică* a lor. Nimic neobișnuit, până când unul/una este luat(ă) și altul/alta este lăsat(ă).

Nu trebuie să ghicim ce înseamnă aceste parabole; ne spune chiar Domnul Isus. „Vegheați, dar, pentru că nu știți în ce zi va veni Domnul vostru. Să știți că, dacă ar ști stăpânul casei la ce strajă din noapte va veni hoțul, ar veghea și n-ar lăsa să-i spargă casa“ (vers. 42, 43). Iată concluzia Domnului Isus: „De aceea, și voi fiți gata; căci Fiul Omului va veni în ceasul în care nu vă gândiți“ (vers. 44).

Alții pot să abandoneze complet credința în a doua venire, din cauza alarmelor permanente false.

Ucenicilor, voi nu știți când; *de aceea, fiți gata!*

A treia parabolă, care vorbește despre un stăpân și despre servii lui, subliniază același gând (vers. 45-51): Voi nu știți când va reveni Domnul Isus, deci fiți gata. Nu vă amăgiți, crezând că a doua venire va avea loc în viitorul îndepărtat. Amânarea va duce la dezastru.

Dar, în parabola a patra, Domnul Isus subliniază un gând exact opus (Matei 25,1-13). În această parabolă, despre cele zece fecioare care participau la nuntă, El ne avertizează împotriva încrederii exagerate că Domnul va reveni *foarte, foarte curând*.

Fecioarele neînțelepte nu sunt neînțelepte pentru că amână venirea mirelui, ci pentru că sunt sigure că el va veni foarte curând. În

istorisirea aceasta, cei care pierd sunt cei care *subestimează* timpul.

Dacă ești sigur că Domnul Isus va veni înainte de sfârșitul anului 1998 sau înainte de sfârșitul mileniului, fii atent! Este posibil să ajungi, ca fecioarele neînțelepte, să stai afară și să bați zadarnic la ușă. Poate că nu vei avea resursele spirituale de care ai nevoie ca să parcurgi tot drumul până în Împărăție. Sau, și mai rău, îi poți face pe alții să abandoneze complet credința în a doua venire.

În 1989, am regăsit un vechi prieten, la întâlnirea în corturi din New Jersey. Stătea la intrare și distribuia literatură, care susținea cu dovezi că Domnul Isus urma să vină în 1994. El distribuie și astăzi literatură care oferă cel puțin date aproximative pentru a doua venire. Dar a suferit un eșec într-unul dintre cele mai importante câmpuri misionare: familia lui. Pasiunea sa pentru ceea ce este dramatic și captivant, în legătură cu timpul sfârșitului, l-a împiedicat să-și îndeplinească în mod conștiincios datoriile obișnuite, prozaice, de soț și tată.

În timp ce lucram la acest articol, am discutat cu un prieten, care mi-a spus că el niciodată nu s-a așteptat să termine liceul, nemai-vorbind de colegiu. Era sigur că Domnul Isus va veni cu mult înainte ca el să aibă timp să facă toate acestea. Prin urmare, și-a risipit vremea. Nu s-a dus la colegiu. S-a căsătorit mai devreme decât era înțelept s-o facă. Pentru că, vezi, nu știi niciodată când va veni Domnul Isus și nu vei mai avea șansa să te bucuri de plăcerile vieții.

Acum, are mai mult de 40 de ani și se gândește la pensie. Ar vrea să fi urmat o carieră care să-i fi oferit ceva mai multă independență financiară. Siguranța lui cu privire la a doua venire i-a păgubit mult viața.

O altă prietenă deplânge faptul că nu și-a luat diploma de master când era tânără și fără copii. Nu a făcut asta atunci pentru că, după părerea ei, ar fi fost o pierdere de vreme - Domnul Isus avea să vină prea curând pentru ca ea să se mai preocupe să-și facă o carieră.

Acum, are peste 40 de ani, este căsătorită, are copii, este prinsă într-un serviciu care nu oferă nici o speranță de progres și este sigură că are aptitudinea să facă lucruri cu adevărat interesante; care ar fi o binecuvântare pentru alții... doar dacă ar avea acea diplomă.

Acești prieteni sunt ca fecioarele neînțelepte. Ei și-au bazat viața pe o cronologie scurtă. Ei, pur și simplu, au știut că Domnul Isus avea să sosească *foarte, foarte curând*. Dar au greșit. Ar fi trebuit să investească mai mult ca să se pregătească pentru slujire și mai puțin în teorii privind data ospățului de nuntă.

Ultimele două parabole din seria celor șase imprimă în minte, cu multă putere, gândul acesta. În pilda talașilor (vers. 14-30), timpul are foarte puțin de-a face cu istorisirea. Punctul culminant al pildei îl reprezintă felul în care este înțeles caracterul lui Dumnezeu. Dacă te încrezi în El, atunci vei pune la lucru darurile pe care ți le-a dat și vei primi o răsplată generoasă. Dacă ai impresia că Dumnezeu este un stăpân crud și zgârcit, nu îți vei asuma riscuri pentru Împărăția Sa; îți vei ruina viața și veșnicia.

Ultima parabolă, cea despre oi și capre (vers. 31-46), ne conduce și mai departe. Așa cum spune Domnul Isus, datoriile vitale care ne pregătesc pentru ziua judecării nu au nimic de-a face cu teoriile despre ciclurile de ani jubiliari și cu profețiile din Daniel și din Apocalipsa. Pregătirea pentru revenirea Domnului Isus constă în a ne cheltui pe noi înșine în lucrarea practică, obișnuită, de a ne îngriji de oameni.

La judecata de apoi, cea mai importantă întrebare va fi aceasta: Cum ai răspuns față de nevoile practice ale celor din jurul tău? Ai potolit setea celor însetați? Ți-ai plecat urechea să-i ascuți pe copiii tăi? Le-ai arătat bunătate obișnuită oamenilor obișnuiți?

Împărăția cerurilor se aseamănă cu...

O parabolă contemporană: A doua venire se aseamănă cu un tată care avea trei copii și care, înainte

de a pleca de acasă, le-a dat o listă cu treburi și le-a spus să aibă grijă să le facă înainte de a se întoarce el.

Ei bine, dacă acești copii își vor zice: „Tata nu va veni toată ziua“ și dacă vor începe să se bată între ei, puteți fi siguri că tatăl va veni acasă când nu se vor aștepta.

Iar dacă acești copii vor sta toată ziua la fereastra dinspre stradă, exclamând cu răsuflarea tăiată: „Vine!“, de fiecare dată când va da colțul o mașină, și în cazul acesta, când se va întoarce tatăl, va fi plâns, jale și scrâșnirea dinților.

Dar dacă acești copii se vor întoarce cu spatele la fereastră, își vor pune mâinile în chiuvetă, vor spăla vasele, vor scoate aspiratorul și vor aspira praful de pe covoare, dacă vor lua cârpa și detergentul și vor face curățenie în baie, dacă vor împacheta toate hainele și le vor pune bine, puteți fi siguri că, atunci când se va întoarce tatăl acasă, va fi multă bucurie.

La fel stau lucrurile și cu noi. Dacă ne amăgim, că a doua venire va avea loc în viitorul imprecis și inaccesibil, poate că vom începe să ne certăm ca și copiii, crezând că autoritatea lui Dumnezeu pare prea îndepărtată ca să ne încredem în El. Iar dacă ne consumăm timpul stând tensionați și făcând speculații despre data revenirii Domnului Hristos, și atunci vom fi abătuți de la lucrarea noastră.

În loc de aceasta, cu deplină încredere că Domnul Isus va veni din nou și ne va lua acasă, recunoscând că dreptatea și adevărul vor învinge în cele din urmă, să trăim așteptând zilnic și dorind mult ca Domnul Isus să revină curând. Să ne devotăm lucrării pe care ne-a dat-o: aceea de a-L iubi pe El și de a-i iubi pe oameni. Dacă vom face așa, când Domnul Isus Se va întoarce, ne vom desfăta primind invitația Sa: „Veniți, binecuvântații Tatălui Meu, de moșteniți Împărăția care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii“ (Mat. 25,34).

John McLarty este scriitor și realizator de emisiuni la postul de radio Voice of Prophecy. Adventist Review, 18 septembrie 1997

Hristos nu a descoperit ziua și ceasul venirii Sale. El le-a declarat lămurit ucenicilor că nici El nu poate face cunoscute ziua și ceasul arătării Sale a doua oară. Dacă ar fi putut să descopere lucrul acesta, de ce trebuia să-i mai îndemne să păstreze o atitudine de continuă așteptare? Sunt unii care pretind că știu exact ziua venirii Domnului. Cu multă sârguință, ei caută să descrie viitorul. Dar Domnul i-a avertizat în ce situație se află. Momentul exact al celei de-a doua veniri a Fiului Omului este o taină a lui Dumnezeu. Pentru că nu știm timpul exact al venirii Lui, ni se dă sfatul să veghem. Aceia care așteaptă venirea Domnului nu lenevesc... Aceia care veghează în vederea venirii Domnului își curăță sufletele, prin ascultare de adevăr și printr-o activitate plină de zel. (Ellen White, Hristos, Lumina lumii, ed. 1997, pag. 528-530)

Săptămâna de rugăciune

Drași prieteni, când veți avea în mână această revistă, vor mai fi doar câteva săptămâni până la Săptămâna de rugăciune (12-20 decembrie). „Cum? Săptămâna de rugăciune?” vor întreba unii dintre voi. Din această întrebare voi înțelege că v-ați alăturat acestei biserici de mai puțin de un an. Am să încerc să vă explic în câteva rânduri ce este cu această săptămână.

Ce este Săptămâna de rugăciune? Este o perioadă de opt zile, de la un Sabat la următorul, dedicată studiului, rugăciunii și părtășiei spirituale.

Studiu. O serie de unsprezece studii (uneori numite prelegeri) este destinată să susțină studiul biblic, discuțiile și să dea o orientare precisă rugăciunilor. În fiecare an, studiile au o anumită temă - anul acesta, în acord cu motoul anului, ales de Conferința Generală, tema este *Să trăim cu bucurie siguranța mântuirii*. Fiecare articol este scris de personalități ale bisericii din lumea întreagă. De regulă, studiul pentru dimineața Sabatului de deschidere este scris de președintele Conferinței Generale, iar cel pentru dimineața ultimului Sabat este scris de Ellen White.

Aceste studii sunt însoțite de câteva întrebări pentru discuție. Întrebările ne pot ajuta în studiul individual și apoi se recomandă să fie folosite în același fel ca la Școala de Sabat, pentru dezbateri în grupe mici sau în ansamblul comunității.

Peste câteva zile, *Curierul Adventist* pentru luna noiembrie vă va aduce toate aceste materiale de studiu. Încercați să vă familiarizați din timp cu subiectele și să vă pregătiți cu rugăciune pentru a primi o solie puternică din partea lui Dumnezeu.

În cursul Săptămânii de rugăciune, avem privilegiul unei întâlniri la comunitate seară de seară. Cei ce sunt prea departe de casa de rugăciune pot organiza o grupă de rugăciune în zona în care locuiesc sau chiar în familie, pentru serile când nu pot ajunge la biserică. Deci, pregătiți-vă din timp programul încât, cel puțin seara, să nu fiți ocupați cu alte activități. Evitați călătoriile care nu sunt absolut necesare precum și proiectele prea ambițioase. Este o săptămână dedicată lui Dumnezeu și merită să ne luăm timp pentru El.

Rugăciunea personală. Așa cum știm, nu există timp sau loc în care să nu ne putem ruga lui Dumnezeu. Totuși, timpul special dedicat rugăciunii aduce mari câștiguri spirituale. Este nevoie de pregătire atentă pentru rugăciune. Inima trebuie să fie deschisă pentru ca Dumnezeu să ne vorbească prin Sfânta Scriptură, prin studiile pregătite pentru Săptămâna de rugăciune, prin căile pe care le alege El. Un jurnal de rugăciune este un mare ajutor pentru unii - ca să biruim dificultatea de a ne concentra, ca să notăm subiectele de rugăciune, ca să înregistrăm providențele lui Dumnezeu ca răspuns la rugăciune. Aveți un asemenea jurnal? Dacă nu, este timpul prielnic să-l începeți.

Întâriri de rugăciune au loc seara. De ce nu ați începe dimineața mai devreme, cu un timp special de rugăciune personală? Poate că nu știți, dar ora șase și un sfert este timpul preferat pentru milioane de adventiști din lumea întreagă. El a fost recomandat de Conferința Generală și vă asigură că aveți părtășie cu foarte mulți oameni ai rugăciunii.

Rugăciunea publică. V-ați rugat vreodată în public? În cursul săptămânii de rugăciune, sunt numeroase ocazii să o faceți. Mai ales în comunitățile mici și mijlocii, absolut fiecare are ocazia să se roage, cel puțin o dată. Vă este teamă de prima rugăciune? Toți am trecut pe aici. Pe la zece ani, când am făcut-o pentru prima dată, chiar la o săptămână de rugăciune (nu pentru că m-am hotărât să o fac, ci pentru că am fost numit), am fost speriat de moarte și m-am oprit fără să mai pot continua, într-un punct care ar fi trebuit să fie mijlocul rugăciunii. Cel puțin așa credeam eu. După o tăcere lungă, pastorul și comunitatea m-au izbăvit, rostind „Amin”, deci e gata!

Dar nu încercați neapărat să-i imitați pe cei care „știu” să se roage. Propuneți-vă unul sau două puncte pe care să le atingeți în rugăciune și nu vă simțiți obligați să construiți un început și un sfârșit „ca la carte”. Este potrivit să începem sau să terminăm rugăciunea cu expresia „în Numele Domnului Isus”. Dar Isus nu vă va condamna pentru că ați uitat expresia, căci El ne cunoaște spiritul.

Deci, pregătiți-vă și folosiți ocazia Săptămânii de rugăciune ca să faceți primii pași în rugăciunea publică. În unele comunități, s-ar putea să se pună deoparte un timp special pentru voi, cei mai tineri membri ai familiei.

Postul. Aveți deja o experiență a postului? Dacă a fost pozitivă, continuați-o. Dacă nu, încercați să vedeți ce nu merge bine. Biserica nu prescrie o manieră fixă pentru post. Este o chestiune personală, așa că alegeți acel fel de post care vă ajută să fiți mai sensibili la glasul lui Dumnezeu. Dacă ați prins de undeva ideea că trebuie să vă rețineți și de la apă, vă sugerez să întrebați și un medic. Vă va spune că este inutil și dăunător să nu beți în ziua de post.

Dacă nu ați postit încă, dar doriți să o faceți și v-ați conturat motivele spirituale care vă determină, nu încercați să copiați postul altora. Începeți la pasul vostru - poate reținându-vă de la o masă sau luând o hrană foarte simplă și în cantitate redusă. Încercați diferite maniere, vedeți rezultatul și progresați. Ținta este: limpezirea minții pentru a fi mai sensibili la glasul lui Dumnezeu. Recitați Isaia capitolul 58, secretul unui post fericit.

Ați vrea să împărtășiți cu cititorii experiența acestei săptămâni? Această pagină vă așteaptă.

Adrian Bocăneanu

BUN VENIT ÎN FAMILIE

Noi credem că biserica este un trup unic cu multe membre, cei chemați din orice națiune, neam, limbă și popor. În Hristos, noi suntem o făptură nouă. Pe noi nu trebuie să ne despartă deosebiri de rasă, de cultură, de studii și de naționalitate, nici deosebirile dintre cei cu poziții înalte și cei umili, între bogați și săraci, între bărbați și femei. Toți suntem egali în Hristos, care, printr-un singur Duh, ne-a legat în aceeași părtășie cu El și unii cu alții; trebuie să slujim și să fim slujiți fără părtinire sau rezervă. Prin descoperirea lui Isus Hristos în Scriptură, ne împărtășim de aceeași credință și de aceeași nădejde și le dăm tuturor o mărturie unită. Această unitate își are izvorul în unitatea trinității Dumnezeirii, care ne-a adoptat ca să fim copii ai Săi. (Rom. 12,4-5; 1 Cor. 12,12-14; Mat. 28,19,20; Ps. 133,1; 2 Cor. 5,16,17; Fapte. 17,26,27; Gal. 3,27,29; Col. 3,10-15; Efes. 4,14-16; Ioan 17,20-23.)

Puncte fundamentale, 13)

Un popor unit în Hristos

Având aproape zece milioane de membri în 209 țări, Biserica Adventistă prezintă o mare diversitate, pentru care trebuie să fim fericiți! Aceasta înseamnă că adventiștii au răspuns cu credincioșie mandatului Evangheliei, cel puțin în parte. Marea noastră chemare este să-i primim pe acești membri, cu deosebirile dintre ei, și să formăm o mare comunitate de oameni care se iubesc unii pe alții.

Să-i includem pe toți

Evident, trebuie să descoperim căi prin care să păstrăm stabilitatea socială și coeziunea internă, având în vedere că biserica noastră devine din ce în ce mai heterogenă din punct de vedere rasial și cultural. Pentru a atinge ținta unității, iubirea pentru ceilalți trebuie să emane din inimă. Numai când inima este schimbată, piedicile din calea unității vor dispărea și biserica va da mărturia dorită de Dumnezeu. Asemenea piedici sunt rasismul, discriminările, etichetările generalizatoare și altele asemănătoare. Acceptarea fiecărei persoane, ca fiindu-ne „frate” sau „soră” în Domnul Hristos, și a fiecărei civilizații, ca fiind esențială și importantă pentru întreg, nu se va împlini automat, chiar în biserica rămășiței. Trebuie să o realizăm noi înșine, împuterniciți de Duhul Sfânt, prin harul lui Dumnezeu, și să începem de astăzi!

Domnul Isus susține aceasta, în rugăciunea Sa de mijlocire: „Cum M-ai trimis Tu pe Mine în lume, așa i-am trimis și Eu pe ei în lume. Și Eu Însuși Mă sfințesc pentru ei, ca și ei să fie sfințiți prin adevăr. Și Mă rog nu numai pentru ei, ci și pentru cei ce vor crede în Mine prin cuvântul lor. Mă rog ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine, și Eu în Tine; ca și ei să fie una în Noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis” (Ioan 17,18-21). Concepția creștină despre unitate afirmă că, între creștini, trebuie să existe un spirit de coeziune, pentru care lumea, în general, nu este pregătită, o unitate supremă și indivizibilă, o legătură chiar mai puternică decât înrudirea biologică. Barierele de natură etnică nu sunt depășite doar prin înțelegerea identității noastre biologice; ele pot fi învinse prin unitatea noastră, a creștinilor, în Domnul Hristos, nu după trup, ci după Spirit, prin împărtășirea cu trupul frânt al Mântuitorului. Noi nu suntem doar membre ale unui trup oarecare, ci membre ale aceluși trup unic. Unitatea noastră constă în faptul că avem același sânge al vieții fizice, dar și în unitatea noastră în Domnul Isus Hristos.

Dacă lumea ridică bariere între oameni, pe criterii etnice, rasiale sau de altă natură, atunci biserica trebuie să întindă poduri care să-i unească. Aceasta avea în vedere Învățătorul, în rugăciunea Sa către Tatăl: „Eu în ei, și Tu în Mine; - pentru ca ei să fie în chip desăvârșit una, ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis, și că i-ai iubit, cum M-ai iubit pe Mine” (Ioan 17,23). Acesta este modelul nostru în ce privește unitatea. Marele mandat al Evangheliei ne cere să mergem în toată lumea și să-L predicăm pe Domnul Isus (Mat. 28,18-20). Răspunsul față de Evanghelie al oamenilor de orice rasă, cultură sau naționalitate, din lumea întreagă, ne prezintă cel puțin patru chemări ca să progresăm, ca biserică, folosind ocaziile de a-L oglindi mai clar pe Domnul Isus.

Chemarea de a încuraja diversitatea

Trebuie să recunoaștem că deosebirile dintre rase, popoare, civilizații și istoria lor diferită sunt cel puțin la fel de adânci și durabile ca și asemănările. Aceste deosebiri nu sunt devieri de la normă, ci structuri demne de a fi cunoscute. Dacă nu putem accepta deosebirile, nu putem ajunge niciodată la unitate în trupul Domnului Hristos. Suntem chemați să ne angajăm în misiunea captivantă de a reprezenta biserica noastră așa cum dorește Dumnezeu, în armonie cu scopul Său - ca toți să fim „una în Hristos Isus” (Gal. 3,28). Să lucrăm pentru împlinirea scopului lui Dumnezeu în istoria omenirii și în contextul și în mediul ei natural.

Chemarea la o lege superioară

Trebuie să creăm, în și între noi, cei care compunem poporul lui Dumnezeu, un spirit care ne face în stare să trecem peste barierele ridicate de deosebiri, de simpatii sau de antipatii, peste cele de ordin etnic, cultural și fiziologic, dintre noi; și să ascultăm de bunăvoie de obligațiile - atitudinile interioare, compasiunea și expresiile - care nu pot fi impuse, nu pot fi înscrise în regulamentele bisericii ori în legile societății și nu pot fi corectate disciplinar. Aceste obligații sunt împlinite printr-o lege interioară superioară, scrisă în

Chemarea la relații iubitoare

inima noastră, și care dă naștere la iubire. Problemele oamenilor nu pot fi rezolvate fără spiritul de iubire și de fraternitate. Iubirea continuă să fie arma noastră cea mai puternică, pentru transformarea fiecărei persoane și a societății.

Chemarea la iluminare

Domnul Isus S-a rugat: „Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac!” (Luca 23,34). Autorii unora dintre cele mai incredibile tragedii din istorie sunt oameni care „nu știu ce fac”, oameni afundați în orbire, lipsiți de integritate, înșelați. Prejudecata, ura și atitudinile stereotipe sunt exemple de orbire omenească, oriunde și în orice formă ar fi practicate. Ca biserică, avem mandatul să evităm orbirea intelectuală și morală și să învingem atât păcatul, cât și ignoranța, oriunde apar ele între noi. „Viziunea îngustă a omului tinde să-i despărteze pe oameni. Crucea răzbate prin orbirea omenească și prețuiește ființele omenești potrivit cu aprecierea pe care o face Dumnezeu. Ea arată că nimeni nu este fără valoare. Dacă Dumnezeu îi iubește, atunci și noi trebuie să-i iubim” (*Advențiștii de ziua a șaptea cred...*, pag. 277).

Chemarea la creativitate

Prevederea, curajul, viziunea sunt esențiale ca să creăm noi metode de rezolvare a problemelor care țin de relațiile umane. Când apar conflicte, nu este nevoie de amplificarea și mai mare a acestora, ci de efortul, din partea ambelor părți, de a îmbunătăți calitatea și structura discuțiilor. Trebuie să ridicăm nivelul de înțelegere a naturii conflictelor și a părților implicate. Membrii laici, specialiști în domeniul psihologiei și al asistenței sociale, pot avea un rol important în aceasta. Trebuie să lansăm o ofensivă contra dezbinării și lipsei de unitate, așa cum facem împotriva păcatului și spiritului lumesc.

Dezbinarea contra unității

Cele două mari puteri din lume, ura și iubirea, sunt sinonime cu dezbinarea și unitatea. Ele ne amintesc despre două cazuri din Biblie: Babel (Gen. 11,1-9) și Cincizecimea (Fapte 2,1-13). Turnul Babel este asemănător cu dezbinarea și discordia, însă Cincizecimea este o experiență a unității și a iubirii. Oriunde se observă, între membri, lipsa de unitate din societatea de azi, putem fi siguri că, în viața spirituală, ei se află încă la Turnul Babel. Ca biserică, trebuie să-I mulțumim lui Dumnezeu pentru că există și Cincizecimea. Fiecare dintre noi poate trăi experiența ei în propria viață, începând chiar acum. Când are loc Cincizecimea, puterea Duhului lui Dumnezeu dărmă zidurile de despărțire, iar biserica, noua creațiune a lui Dumnezeu, este oferită lumii. Pentru că Duhul Sfânt ne face oameni noi în Domnul Isus Hristos.

Ellen White prezintă și mai clar subiectul acesta: „Înainte lui Dumnezeu, nu este recunoscută nici o deosebire de naționalitate, de rasă sau de castă. El este Creatorul întregii omeniri. Toți oamenii aparțin - prin creațiune - unei singure familii și toți sunt ușa, prin răscumpărare. Domnul Hristos a venit ca să dărâme orice zid de despărțire, să deschidă orice despărțitură a templului, pentru ca fiecare suflet să poată avea acces liber la Dumnezeu”. „Domnul Hristos a venit în lumea aceasta cu o solie de har și de iertare. El a pus temelia unei religii, prin care iudei și neamuri, negri și albi, liberi și robi, sunt legați laolaltă într-o frăție comună, recunoscuți ca fiind egali înaintea lui Dumnezeu. Mântuitorul are o iubire nelimitată pentru fiecare ființă omenească. În fiecare dintre ele, El vede o posibilitate de dezvoltare. Cu energie și nădejde dumnezeiască, El îi salută pe toți aceia pentru care și-a dat viața. În țara Lui, ei pot trăi o viață bogată în fapte bune, plină de puterea Duhului Sfânt” (*Parabolele Domnului Hristos*, ed. 1993, pag. 307; *Mărturi*, vol. 7, pag. 225).

Datorită Cincizecimii, trebuie să încurajăm diversitatea și să ne bucurăm de ea. Ca să ajungem la armonie, trebuie să creăm și să folosim ocazii de educație și de instruire. Să încurajăm experiențele interculturale și să facem programe care să ne ajute să pornim în această direcție. Când apar fricțiuni, ele trebuie rezolvate în așa fel, încât să se producă împăcarea. De ce? Ca să creștem în har, în iubire și pace. Ca toți să fim una, pentru ca lumea să creadă că Dumnezeu L-a trimis pe Domnul Isus și că El ne-a trimis pe noi în lume. Nici o civilizație nu deține monopolul asupra cunoștinței. Trebuie să învățăm unii de la alții, ca să înțelegem mai mult cu privire la univers. Și să învățăm aceste lecții în această parte a împărăției, ca să nu ne simțim incomod în prezența acelei mari mulțimi multirasiale, în jurul tronului lui Dumnezeu.

Alegeți răspunsurile corecte:

1. Din metafora biblică a corpului omenească învățăm că:

- la baza unității bisericii se află rasa, naționalitatea, educația, starea socială, crezul religios ori faptul de a fi bărbat sau femeie;
- unitatea bisericii există în diversitate;
- succesul bisericii depinde de toți membrii ei, care să aducă la îndeplinire sarcinile date de Dumnezeu, prin contribuția tuturor darurilor spirituale.

2. Prin ilustrația despre viața cu mlădițele ei (vezi Ioan 15), Domnul Isus a dorit să arate că:

- unitatea bisericii depinde de altoirea membrilor în Domnul Hristos, de la care vine puterea pentru viața creștină;
- prin El, toți membrii sunt legați unul de altul, uniți într-o misiune comună;
- asa cum mlădițele vii sunt separate și nu se amestecă unele cu altele, fiecare membru al bisericii se dezvoltă independent de toți ceilalți.

3. Ținta unității în biserică este atinsă:

- când Duhul Sfânt îl aduce pe Domnul Hristos în inima noastră, îndreptându-ne privirea asupra Lui, făcându-ne să gândim asemenea Lui și să trecem peste prejudecățile legate de cultură, rasă, culoare, naționalitate, stare socială etc.
- prin diversitatea darurilor, care înseamnă și diversitatea credințelor.
- când Duhul Sfânt ne conduce în tot adevărul, în centrul căruia se află Domnul Hristos, așa încât viața noastră este caracterizată prin păzirea poruncilor lui Dumnezeu și prin credința lui Isus.

4. Ca membri ai bisericii, avem responsabilitatea:

- să ne iubim unii pe alții așa cum ne-a iubit Domnul Isus.
- să facem din unitate obiectivul nostru, să ne rugăm pentru ea și să o cultivăm cu grijă, începând din cămin.
- să lucrăm împreună pentru misiunea comună a vestirii Evangheliei pe tot pământul, evitând izolarea și atitudinile care ne despărtează.

Răspunsuri corecte: 1. b, c; 2. a, b; 3. a, c; 4. a, b, c.

Pentru bucuria slujirii

Cei care au învățat într-o școală adventistă au motive să-L laude pe Dumnezeu pentru regulile stricte și pentru alte lucruri prin care se deosebea ea. Ar putea fi utilă o scurtă trecere în revistă a felului în care au luat ființă aceste școli deosebite.

În 1852, când părinții neglijau educația copiilor, pe motivul că „Domnul Hristos vine atât de curând”, încât, oricum, ei nu ar putea realiza mult, James White i-a mustrat. Contribuția lui a constat în publicarea primei reviste pentru tineri, *Youth's Instructor*. În 1853 și 1854, mai multe familii adventiste au înființat școli mici, în căminul lor. Regretabil, în mai puțin de doi ani, toate aceste școli și-au încetat activitatea.

În 1855, familia White și, o dată cu ei, redacția revistei *Review and Herald*, s-au mutat de la Rochester la Battle Creek, Michigan. Peste câțiva ani, adventiștii au deschis, la Battle Creek, o școală care a funcționat cam șase ani, până când s-a construit, în apropiere, o nouă școală de stat. Familiile adventiste își trimiteau copiii, doar în clasele primare, la această școală de stat din Battle Creek. Adolescenții își găseau serviciu, mergând, pe cât posibil, la editură și la Institutul de vest pentru reforma sănătății. Într-o zi, în timp ce lucra la *Review*, Edson White a observat un străin care tăia lemne pentru cazanele în care se producea aburul pentru presa de tipărit. După orele de serviciu, Edson, prietenul său, George States, și alți câțiva inși au stat de vorbă cu acest străin și au aflat că se numea Goodloe Bell. Fratele Bell urmas cursurile Colegiului Oberlin, din Ohio, pe atunci, una dintre cele mai revoluționare școli din Statele Unite și o instituție foarte religioasă. El predase timp de mai mulți ani la diferite școli, iar când s-a îmbolnăvit din cauza lucrului excesiv, a fost încântat auzind despre Institutul de vest pentru reforma sănătății și despre adventismul de ziua a șaptea.

„Ați vrea să ne predați și unora dintre noi cursuri se-rale?” au întrebat băieții, entuziasmați. Zis și făcut. În serile lungi și călduroase din vara lui 1868, Goodloe Bell a ținut cursuri pentru un minunat grup de doisprezece tineri adventiști. Era un profesor iscusit, care folosea metode foarte avansate pentru timpul acela. El le cerea elevilor să învețe materialul ca să-l înțeleagă atât de bine, încât să-l poată explica în orice clipă. În toamnă, mulți alți băieți au cerut să se înscrie. În 1872, Conferința Generală a fost atât de convinsă de competența lui Bell, încât a votat să finanțeze școala sa de elită, ea devenind prima școală adventistă oficială.

Tot în 1872, au fost scrise și primele mărturii ale sorei White despre natura adevăratei educații, apărute în *Testimony no. 22* (vezi *Testimonies*, vol. 3, pag. 131-160). *Testimony no. 22* începe cu această afirmație: „A te ocupa de educația tinerilor este cea mai frumoasă lucrare asumată vreodată de oameni”. „Cea mai frumoasă” nu în sensul de cea mai plăcută sau îmbucurătoare, deși uneori poate fi astfel; ci în sensul în care era folosită această expresie în secolul al nouăsprezecelea: „care cere o alegere minuțioasă, un tratament plin de tact, o gândire atentă sau o conduită precisă și scrupuloasă”. Ellen White înțelegea că educația nu înseamnă o distracție pentru profesori neinstruiți și pentru părinți incompetenți, ci o carieră nobilă, care preține o pregătire temeinică și o dedicare conștiințioasă.

Lucrarea profesorului este „cea mai frumoasă” pentru că el trebuie să se ocupe în mod echilibrat de întreaga ființă a fiecărui elev, ținând cont, totodată, de temperamentul diferit al fiecăruia. Trebuie să dea atenție judicioasă

(1) mântuirii elevilor, (2) sănătății lor, (3) cunoștințelor practice pe care trebuie să și le însușească, pentru ca să-i ajute la activități agricole, economice, casnice sau în orice carieră în care se angajează, și (4) dezvoltării puterii lor de a judeca sănătos. De asemenea, trebuie (5) să-i conducă pe elevi să le slujească altora cu devotament.

Această educație fiind esențială, ea nu poate fi restrânsă la o sală de clasă. De aceea, în această mărturie, se fac dese referiri atât la părinți, cât și la profesori. Părinții trebuie să acorde „cea dintâi și cea mai mare atenție” mântuirii copiilor lor. De asemenea, să facă din grija pentru sănătatea fizică a copiilor „cea dintâi și permanentă lor preocupare”. Cele două sunt la fel de importante, pentru că sănătatea spirituală este influențată foarte mult de cea fizică. Nu este „nici o lucrare mai importantă” decât cea a soției și mamei în cămin.

Ce scop are această educație echilibrată, atocuprinzătoare? „Marele scop al educației este să ne facă în stare să folosim puterile date nouă de Dumnezeu, într-o manieră care va reprezenta cel mai bine religia Bibliei și-I va aduce slavă lui Dumnezeu.” Mai târziu, Ellen White și-a rezumat și extins filozofia, în aceste cuvinte foarte cunoscute: „Adevărata educație înseamnă mai mult decât parcurgerea anumitor studii. Înseamnă mai mult decât pregătirea pentru viața de acum. Ea are de-a face cu întreaga ființă umană și cu întreaga sa existență posibilă. Ea constă în dezvoltarea armonioasă a puterilor fizice, mintale și spirituale. Ea îl pregătește pe student pentru bucuria mai mare a unei slujiri mai ample în lumea viitoare”. Educația adventistă nu caută doar să formeze pastori, medici, asistenți medicali și educatori, ci și să-l pregătească pe fiecare student ca să fie un câștigător de suflete inteligent, oricare ar fi ocupația lui.

În anii 1880, William Warren Prescott a fost numit președinte al Colegiului Battle Creek. În 1891, s-a deschis Union College, în Nebraska, iar în 1892, Walla Walla College, în Washington, fratele Prescott slujind ca președinte al celor trei colegii, în același timp. Între 1897 și 1900, au fost înființate cam 150 de școli elementare, cele mai multe de către foști studenți de la Colegiul Battle Creek, cu un total de 4000 de copii. În 1901, adunarea generală a acestui colegiu și Conferința Generală au votat închiderea lui la Battle Creek și mutarea sa la țară. Așa a luat ființă Emmanuel Missionary College (astăzi parte din Andrews University). În 1896, președintele Conferinței Generale, O. A. Olsen, a ajutat personal, muncind fizic, la înființarea Colegiului Oakwood, lângă Huntsville, Alabama. Cam în același timp (1892), a fost înființat un alt colegiu, în sudul Statelor Unite, Graysville Academy, mutat, peste câțiva ani (1916), la Collegedale, Tennessee (în prezent Southern Adventist University). Între timp, fuseseră înființate multe alte colegii adventiste - în Canada, în diferite țări din Europa, în Africa, în America de Sud, în India și în alte locuri.

Astăzi, având peste 5.500 de școli de toate nivelurile, Biserica Adventistă asigură cel mai amplu sistem protestant de educație elementară și secundară, din lume. Departamentele Școala de Sabat, Tineret și Educație, ale bisericii, există în mare măsură sau în întregime pentru tineri. Biserica Adventistă continuă să investească enorm în aceste programe, fiind convinsă că tinerii sunt speranța viitorului său și că toți membrii ei trebuie să înțeleagă, să trăiască și să vestească adevărul special al lui Dumnezeu pentru acest timp.

Standarde și relații umane

Patru recomandări biblice ca să punem iubire într-un subiect dificil

Nu este bine ca omul să fie singur* a fost un adevăr rostit de însuși Dumnezeu, la creațiune. Omul este o ființă socială. El se raportează permanent la alții, acționează împreună cu ei, stabilește relații cu cei din jur.

Omul are nevoie de suport emoțional, de siguranță, de încurajare, de un climat care să-i asigure cunoașterea personală și dezvoltarea personalității.

Creștinul nu trebuie să fie un ascet. Chiar Isus, când era pe pământ, cu toate că Își lua destul timp pentru a fi singur - timp în care primea putere din relația cu Tatăl - a folosit atât de mult timp amestecându-Se printre oameni, ieșind în întâmpinarea nevoilor lor, fiind în relații directe cu oameni diverși, oferindu-le, prin propria viață, un exemplu de caracter desăvârșit!

Deși ne place să ne considerăm „cetățeni ai cerului”, suntem o parte inseparabilă a societății în care ne-am născut și în care trăim. Ca adventiști, avem responsabilitatea să fim cunoscuți ca cetățeni de seamă, oameni integri, dovedind lumii că dorim binele general.

Pruncia și copilăria arată cu prisosință că depindem de alții și că avem nevoie de căldura părtășiei. Cu trecerea anilor, dobândim aptitudini care ne pot ajuta să supraviețuim singuri, dar toată existența noastră continuă să fie influențată de cei din jurul nostru.

Observăm că bunele relații sociale, în general, s-au deteriorat. Societatea e plină de conflicte. Sufărăm împreună, sub amenințarea forțelor răului. Străzile noastre au devenit periculoase. Ușile noastre nu mai marchează căile de acces către case și inimi, ci locul unde ne ferecăm cu șapte lacăte, protejându-ne existența. În această lume bulversată, trebuie să rezistăm, totuși, și să nu facem nici un compromis cu răul și cu nedreptatea. Trebuie să înălțăm standarde morale de origine divină.

Doinița Ciobanu

Dorim o schimbare, dar cum se poate realiza? Societatea nu se poate schimba decât schimbând câte un om o dată, unul după altul. Această lucrare trebuie să înceapă cu mine. Ca adventist, vreau să fiu asemenea lui Isus. Vreau să devin ca El și să reintru sub imperiul dragostei: „Să-L iubesc pe Dumnezeu cu toată inima... iar pe aproapele meu ca pe mine însumi” (după Luca 10,27).

Numai în Cuvântul lui Dumnezeu găsim adevărata îndrumare către relațiile umane cele mai frumoase.

Să ne îndemnăm unii pe alții

În Evrei 3,13, citim astfel: „Ci îndemnați-vă unii pe alții în fiecare zi, câtă vreme se zice: 'Astăzi', pentru ca nici unul dintre voi să nu se împietrească din înșelăciunea păcatului”.

Noi, cei din familia lui Dumnezeu, trebuie să ne îmbărbătăm unii pe alții, să stabilim puncte de simpatie și de iubire reciprocă, prin aprecieri sincere și entuziaste, și, după aceea, să ne îndemnăm spre mai bine și mai sus. Câteva cuvinte de apreciere sincere pot fi exact cheia care să descuiască lacătul indiferenței.

Să fim buni unii cu alții

„Dimpotrivă, fiți buni unii cu alții...” ne îndeamnă apostolul Pavel, în Efeseni 4,32, căci „ceea ce face farmecul unui om este bunătatea lui” (Prov. 19,22). Bunătatea să se manifeste în toate aspectele vieții noastre de zi cu zi. Acasă, părinții să fie buni cu copiii lor, iar copiii să învețe să fie buni cu părinții lor. La locul de muncă, salariații trebuie să se deprindă să fie buni unii cu alții, să se respecte reciproc. În biserică, frații și surorile să fie plini de bunătate între ei. Deosebiri de opinii nu sunt o scuză pentru lipsa de bunătate. Bunătatea este dragostea care se manifestă în lucrurile mici și aparent neînsemnate;

este respectul față de simțămintele și personalitatea altuia; este înțelepciunea constructivă, pusă în practică. Bunătatea este spiritul care leagă prietenii și toamnă balsamul liniștii peste situații care, altfel, ar deveni explozive. Bunătatea se manifestă în dialogul care scoate în relief calitățile interlocutorului. Ea tace, când nu găsește ceva bun de spus, și devine guralivă, când are ocazia să-i aprecieze pe alții. Domnul Isus a fost bun, atunci când a luat asupra Lui suferințele și durerile noastre (vezi Is. 53,4,5), iar noi, cei care L-am primit în viața noastră, suntem chemați să le arătăm această bunătate oamenilor din jurul nostru.

Să ne supunem unii altora

„Supuneți-vă unii altora, în frica lui Hristos” (Efes. 5,21). Societatea s-ar prăbuși în anarhie și haos, dacă nu ar exista autoritate, subordonare și cooperare.

Dumnezeu este autoritatea supremă. Primul pas spre supunere este acela de a-I mulțumi lui Dumnezeu pentru toate lucrurile și a-L primi pe Isus ca Domn. Al doilea pas este să învățăm să ne supunem și unii altora, căutând ceea ce este bine în fața Domnului.

„Bătrânii” noștri merită ascultarea și supunerea celor mai tineri. În practică, așa-numitul „conflict între generații” nu este altceva decât o dovadă a faptului că nu vrem să ne supunem unii altora. Avem nevoie și de înțelepciunea echilibrată a bătrânilor, și de entuziasmul debordant al tinerilor. Aceste două realități sunt ca frâna și motorul automobilului. La ce ar folosi o mașină care nu are motor? Dar vai și de mașina care nu are frâne!... Supunerea este o protecție, ea ne scutește să înfruntăm singuri săgețile arzătoare ale celui rău.

Isus este modelul suprem al supunerii și slujirii din iubire. Din pruncie și până la Golgota, Isus a

fost unul venit ca să slujească. Să-L admirăm pentru felul în care știe să ne slujească nouă și să se supună hotărârii Tatălui din cer.

Să ne iubim unii pe alții

„Prea iubiților, dacă astfel ne-a iubit Dumnezeu pe noi, trebuie să ne iubim și noi unii pe alții” (1 Ioan 4,11).

Peste tot se vorbește despre iubire. Cei care au studiat fenomenul dragostei au descris patru feluri de iubire: iubirea romantică, iubirea de frate, iubirea din cadrul familiei și iubirea divină. Cuvântul *agape* deosebește iubirea divină de celelalte forme ale iubirii. Ea caută întotdeauna binele suprem pentru ființa iubită. Ea nu se limitează doar la aprinderea sentimentelor, ci se ridică la nivelul minții și subordonează întreaga voință în procesul de slujire a celor pe care-i cuprinde.

Agape este iubirea care se sacrifică și care se oferă să ajute și acolo unde ajutorul nu este meritat. Pe aceasta ne-a demonstrat-o Isus la cruce.

Este nevoie de multă iubire în relațiile noastre. De multe ori, comportamentul nostru dovedește cât de copilăroși și imaturi suntem. Investim doar în prietenii din care nădăjduim să ne întoarcem cu o oarecare doză de profit. Când nu ni se răspunde după așteptări, ne retragem „capitalul” și-i tratăm pe ceilalți cu răceală.

Cât de diferită a fost dragostea lui Hristos! El ne-a iubit pe când Îi eram vrăjmași, și, cu cât Îi răneam mai mult, cu atât El Își deschidea brațele mai larg, până când le-a întins, atotcuprinzător, pe cruce. Iată standardul creștin pentru relațiile sociale: „Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc” (Mat. 5,44).

Este imposibil, vom spune. Cum poate dobândi cineva o asemenea iubire? Apare ea o dată cu maturizarea? O putem dobândi mergând la biserică? Există un studiu biblic care să ne ajute să o cunoaștem?

Într-o societate din ce în ce mai rece din punct de vedere afectiv, egoistă și tot mai îndepărtată de Dumnezeu, trebuie să știm ce avem de făcut. Orice credincios

care trăiește o viață de ascultare și de supunere față de Isus poate avea în inimă dragoste, care este rodirea minunată a Duhului Sfânt.

Cel care va urma cu conștiințozitate itinerarul iubirii va descoperi, spre marea sa uimire și bucurie, că în fața sa sunt urme înșăngerate, urmele lăsate de Domnul Isus Hristos.

Sunt conștientă că schimbarea societății trebuie să înceapă cu mine. Dar mai știu că, în mine, nu am puterea să realizez ceva. Sunt hotărâtă să mă alipesc mai tare de Domnul, pentru ca El să poată să rodească prin mine iubirea Sa minunată către lumea care o așteaptă. Iubirea Sa poate apropia inimile părinților de copii, inimile fraților și surorilor unele de altele, inimile noastre de inimile semenilor noștri.

Să dorim cu toții să fim vase purtătoare de mireasmă dumnezeiască, într-o societate suferindă și flămândă după iubire.

Domnița Ciobanu lucrează împreună cu soțul său, pastorul Vasile Ciobanu, în Conferința Moldova

EDITORIAL / (continuare din pag. 3) sănătății etc., va fi pus la dispoziția lumii întregi. Fiecare seminar teologic din lume va putea beneficia de servicii excepționale. Fiecare comunitate locală din lume va putea deveni o sală de curs - de la grădiniță la doctorat.

4) Să creeze un mecanism de *comunicare directă*, în ambele sensuri, între credincioși și conducători, și între credincioșii din lumea întreagă. Deja nu peste multă vreme, în Diviziunea nord-americană, prin internet, oricine va avea posibilitatea să cunoască modul în care sunt folosite fondurile bisericii - de exemplu, dintr-o sută de dolari dăruți într-o comunitate, cât s-a folosit pentru proiecte ale conferinței, cât pentru uniune, cât pentru nivelurile superioare, cât a mers în misiune, cât s-a întors într-o formă sau alta la comunitate. Biserica devine tot mai deschisă, mai responsabilă, mai bine orientată către obiective.

Costul

Nu vorbesc despre costurile financiare. Mă gândesc la prețul spiritual pe care trebuie să-l

plătim, pentru a folosi bine aceste ocazii de neimaginat.

1. *Prețul ca să vorbim pentru milioane*. Este groaznic să poți să vorbești, să fie mulți care te ascultă, dar să nu fii sigur de ceea ce vrei să spui. Ați văzut un copil care insistă să-i dai și lui telefonul? Când în cele din urmă l-a primit, copilul nu are nimic de spus. Suntem dispuși să plătim prețul de timp, efort și rugăciune, ca să ne pregătim mesajul din Sfintele Scripturi? Numai așa, „prin arătarea adevărului, ne facem vrednici să fim primiți de orice cuget omenesc, înaintea lui Dumnezeu” (2 Cor. 4,2). Demult ni se spusese că „nu este nimic acoperit, care nu va fi descoperit, nici ascuns, care nu va fi cunoscut... orice ați grăit la ureche... va fi vestit de pe acoperișul caselor” (Luca 12,2,3).

2. *Prețul ca să fim văzuți de milioane*. Nu ne vom ierta niciodată dacă, în loc să-L arătăm pe Hristos, vom expune urățeniile unui caracter netransformat. Retușuri de ultimă clipă nu sunt de folos, ci se așteaptă să se vadă „omul ascuns al inimii, în curăția nepieritoare a unui duh blând și liniștit, care este de mare preț înaintea lui Dumnezeu” (1 Pet. 3,4).

3. *Spiritul de echipă*. Biserica întreagă slujește lumii întregi. Cu toții ne angajăm într-un proiect mai mare decât noi, potrivit darurilor spirituale încredințate nouă. Lucrarea nu este un mijloc pentru a ne etala ca lideri, oratori, cântăreți, tehnicieni, ci ne facem partea cu bucurie și modestie, de dragul reușitei comune și pentru slava lui Hristos.

4. *Biserica locală, sediul vieții spirituale și acțiunii misionare*. O predicare cristocentrică, servicii divine atractive, slujirea completă a celor în nevoie, brațe și inimi deschise, o atmosferă de bucurie și speranță trebuie să facă din fiecare comunitate locală o continuare abia așteptată a transmisiilor evanghelice. Comunități mari și mici, reinnoite prin activitatea spirituală a grupelor mici, vor însemna un pas înainte, nu înapoi, pentru cei cuceriți de un program de prestigiu și calitate, dar îndepărtat și inaccesibil.

Suntem gata să plătim prețul?

Grupele mici - 2

Metodă autentică pentru o reușită deplină în consolidare, instruire și misiune

Trăim momente în care toată suflarea adventă din țara noastră discută și conștientizează valoarea metodei de lucru prin grupele mici. Departamentul de Evanghelizare al Uniunii a adunat și prelucrat, cu o măiestrie inspirată de Duhul Sfânt, un bogat material pe această temă. Pastorii și comunitățile îl au deja la dispoziție. Sunt entuziasmat și întrezăresc că această metodă inspirată va depăși toate așteptările.

Avantaj

În timp ce membrii societății suferă tot mai mult de izolare și de singurătate, biserica trebuie să-și reconsidere urgent menirea de a reface punțile de legătură între oameni și ale oamenilor cu Dumnezeu. Metoda grupelor mici este esențială pentru împlinirea profeției din Matei 24,14: „Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea... Atunci va veni sfârșitul”. O biserică, neorganizată pe grupe de acțiune, devine un „bazin de înec” atât pentru darurile spirituale, cât și pentru mandatul de vestire a Evangheliei la toate neamurile.

Organizarea comunității în grupe mici, după principii simple și clare, va aduce beneficii evidente, neegalate de nici o altă metodă. Concluziile cercetătorilor arată că, la începutul vieții de credință, au prioritate relațiile de prietenie și simțământul iubirii împărtășite, ele fiind mai atractive decât doctrina. Majoritatea celor care pleacă din biserică nu neagă doctrina, ci acuză lipsa dragostei și greutatea de integrare în noua familie. Același motiv îl prezintă și cei care absentează de la serviciile divine. Vindecarea, pentru ambele

Pavel Burlacu

categoria, va fi adusă de „căldura familială” din grupa mică. Relațiile din grupa mică împlinesc două nevoi profunde ale omului. Prima este nevoia de acceptare, de apreciere și simțământul valorii personale. Iar a doua, asemenea ei, este nevoia schimbului de impresii și informații.

În grupa mică, participanții se cunosc pe nume, se pot auzi unul pe altul, se prețuiesc, se ajută reciproc și trăiesc împreună bucuriile și necazurile.

Duhul Sfânt Se va revărsa asupra unei biserici unite, nu asupra departamentelor sau grupelor separate unele de altele.

Organizarea în grupe mici face să crească numărul liderilor și al membrilor activi, ducând treptat la dispariția „elitismului” neneccar, care acționează ca o frână pentru activitatea comunității.

Într-o grupă mică, cei nou veniți înțeleg mai repede adevărul Scripturii și iau mai ușor decizii pentru Domnul Hristos, deoarece aici se bucură de un suport real și palpabil.

În cercul restrâns al grupeii mici, rugăciunea își pierde aspectul rece și formalist, în avantajul unei exprimări sincere care coboară la nivelul nevoilor intime și reale ale sufletului.

Pentru „muțenia” tinerilor noștri, grupa mică este, cu siguranță, un „leac alinător de Galaad”. Aici, ei au curajul să ia cuvântul și să guste din bucuria de a fi folositori și activi. Grupa îi crește pentru a purta cu vrednicie stindardul adevărului. „Se poate face foarte mult pentru educarea și instruirea moral-religioasă a tinerilor noștri, printr-o Școală de Sabat bine organizată și corect condusă” (*Counsels on Sabbath School Work*, pag. 10).

Trei mari deziderate din învățătura Domnului Hristos își găsesc cea mai bună aplicație la nivelul grupelor mici.

• **Iubirea frățească.** Domnul Isus a spus: „Vă dau o poruncă nouă: Să vă iubiți unii pe alții; cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții. Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții” (Ioan 13,34-35). Aceste cuvinte se aplică, în primul rând, la relațiile stabilite într-un cerc restrâns.

• **Unitatea.** „Mă rog ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine, și Eu în Tine; ca și ei să fie una în Noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis...” (Ioan 17,21-23). Unitatea este reală numai în măsura în care oamenii se ajută reciproc și îndeplinesc anumite obiective precise delimitate dintr-un context mai larg. O comunitate va fi atât de unită, cât de unite vor fi grupele active care o compun.

• **Formarea de ucenici.** Mandatul Evangheliei este acesta: „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească

tot ce v-am poruncit...“ (Matei 28,19.20). Mulțimea nu oferă locul potrivit pentru ucenicie. Ucenicii se formează într-un grup foarte mic, sub îndrumarea personală și directă a Maestrului, după principiul celor patru faze: *eu fac, tu observi; facem împreună; faci singur și eu observ; faci singur*. Apoi ciclul se reia, într-o creștere exponențială.

Structura

Ca să aibă succes, programele de consolidare, de instruire și cele misionare au nevoie de o **structură simplă, ușor de înțeles, stabilă și de durată**. Prin rânduială divină, în viața bisericii, această structură este asigurată, în primul rând, de Școala de Sabat, cu un program săptămânal, în cadrul serviciilor divine. Nu absolvim niciodată această școală și în ea intră toate categoriile de vârstă.

Grupa Școlii de Sabat este asemenea unei platforme flexibile, care poate îndeplini funcții multiple. Pe această platformă, se pot pune în mișcare cele mai bune programe: Diaconie, Maranatha, Celula vie, Ucenicie sau Misiunea Femeii. O structură asemănătoare, dar paralelă cu a Școlii de Sabat, ar fi nepractică, fără viață lungă și derutantă pentru cei mai mulți.

Folosirea structurii Școlii de Sabat pentru orice fel de grupe mici îi scutește pe cei care le compun de pregătirea unui loc special de întâlnire și elimină greutatea inerente convocării grupei. În cadrul unei grupe cu structură stabilă, oaspeții și prietenii capătă repede simțământul apartenenței, cresc în cunoașterea Domnului Hristos și devin membri ai Școlii de Sabat, înainte de a primi botezul.

Pentru menținerea pe termen lung a viabilității grupelor, sunt necesare materiale de studiu mereu înnoite. Această cerință se rezolvă prin materialele de studiu ale Școlii de Sabat, care sunt inepuizabile, foarte bine elaborate, atractive, ancorate în actualitate și corespunzătoare nevoilor bisericii. Prin structura Școlii de Sabat, pas-torul și conducătorii comunității se pot implica permanent în lucrarea grupelor de acțiune, stabilind

obiective și primind rapoarte. De asemeni, membrii grupei, prezenți la Școala de Sabat, pot planui și alte ocazii speciale de întâlnire, în timpul săptămânii, pentru părtașie, studiu și rugăciune.

Școala de Sabat bine condusă este, prin excelență, un centru evanghelistic. Cuvântul inspirat susține că, prin grupele Școlii de Sabat, se asigură **cea mai eficientă lucrare**.

În cadrul unei grupe cu structură stabilă, oaspeții și prietenii capătă repede simțământul apartenenței, cresc în cunoașterea Domnului Hristos și devin membri ai Școlii de Sabat, înainte de a primi botezul.

„Obiectivul lucrării în Școala de Sabat trebuie să fie câștigarea de suflete... Școala de Sabat trebuie să fie **unul dintre cele mai mari și mai eficiente mijloace** în aducerea sufletelor la Domnul Hristos... Influența crescândă, ca rezultat al lucrării prin Școala de Sabat, va îmbogăți și va extinde hotarele bisericii“ (*Counsels on Sabbath School Work*, pag. 61, 10, 9).

Piedici previzibile

Unii nu vor fi de acord cu metodele noi de lucrare și nu se vor integra cu ușurință. Chiar de la cel mai bun program, unii vor da înapoi. Pentru aceștia, trebuie urmată calea convingerii, nu a impunerii. Inovatorii să înceapă cu îndrăzneală, iar reușita lor îi va mobiliza și pe alții. Punerea în practică aduce deseori descurajare, dar vitejii Domnului vor căuta să vadă ce există în spatele lui „nu se poate“ și, în mod înțelept, îl vor transforma în „se poate“. Unele grupe nu vor deveni, de

la început, „celule vii“ funcționale, dar trebuie să li se ofere plăcerea de a se asocia, pe criterii de relații naturale deja existente. De regulă, aceste grupe devin active, dacă sunt corect mobilizate.

Totuși, este imperios necesar să amintim că grupa mică în care nu există invitați din afara bisericii sau care nu conduce la închinare **va muri**.

O altă piedică poate fi sesizată din practică. Experiența arată că, în mod firesc, oamenii nu acceptă ușor să-și stabilească **obiective** sau **ținte** precise și, mai ales, să **raporteze**. Însă, fără a urmări un obiectiv clar stabilit și fără prezentarea de rapoarte, nu se poate vorbi de eficiență sau de rezultate notabile.

Se întâmplă să apară diferite piedici. Totuși, piedica cea mai mare în calea succesului rămâne lipsa spiritului de echipă și a coordonării interdepartamentale. Dacă dorim susținerea Duhului Sfânt, această piedică trebuie depășită. Conform Scripturii (vezi Fapte 1,4; 2,1.44; 1 Cor. 3,3-9; 2 Cor. 6,1; 1,24; Fil. 4,3; Col. 4,11), secretul depășirii acestei piedici îl găsim în cuvântul **împreună**. Duhul Sfânt Se va revărsa asupra unei biserici unite, nu asupra departamentelor sau grupelor separate unele de altele. De aceea să „răbdăm totul, ca să nu punem vreo piedică Evangheliei lui Hristos“ (1 Cor. 9,12).

Închei afirmându-mi convingerea că grupele mici sunt cea mai bună metodă pentru instruire, consolidare și misiune, deoarece ne-o recomandă... „Acela care nu poate greși“. Acestei metode i se potrivește de minune proverbul românesc despre „buturuga mică“. Adică **grupa mică** va răsturna din viața comunității **marea lipsă de implicare** și va mișca, spre triumful final, **carul Evangheliei**. Acolo unde se va căuta cu interes călăuzirea Duhului Sfânt, prin rugăciuni stăruitoare, **grupele mici** vor aduce **roadele mari**. „Doamne ajută! Doamne dă izbândă!“ (Ps. 118,25)

Pavel Burlacu este directorul Departamentului Școala de Sabat și activitatea laică în Conferința Moldova.

Un român în Nepal

Nu, nu este un alpinist pe Himalaya!

De la începutul acestui an, la Spitalul Adventist din Nepal lucrează un român, fratele Petruț Ștefănescu. În timpul unei scurte vizite în România, împreună cu Myrna, soția sa de origine filipineză, cei doi au răspuns unor întrebări ale redacției Curierului Adventist.

Frater Ștefănescu, spuneți-ne ceva despre dv.

Petruț: M-am născut la Aluniș, Olt. Familia s-a mutat din loc în loc, tata lucrând pentru căile ferate. În 1985 am plecat în Austria. Aici am lucrat pentru o companie de ascensoare, ca electrotehnist.

Și dv., soră Myrna?

Myrna: Eu m-am născut în Mindanao, Filipine, într-o familie catolică. Din 1974, m-am stabilit în Austria și am lucrat ca asistentă medicală. Prima asistentă medicală pe care am cunoscut-o la spital era adventistă. Cinci ani mai târziu, am fost botezată.

Cum ați făcut pregătirea pentru câmpul misionar?

Myrna: Le vorbeam totdeauna pacienților mei despre Domnul Isus și despre revenirea Sa în curând. În timpul seriei de conferințe prezentate de Mark Finley, după sesiunea Conferinței Generale din 1995, am dorit amândoi să le vorbim oamenilor despre

Evanghelie. Atunci l-am întâlnit pe directorul spitalului nostru din Katmandu, Nepal, care ne-a invitat.

Și înainte de aceasta dorisem să facem ceva pentru Dumnezeu. În Viena, puteam trăi o viață comodă, însă nu ne mai mulțumea. Mulți alți credincioși au aceeași dorință. Avuseserăm multe întâlniri pentru găsirea unui loc, dar atunci, această dorință a devenit irezistibilă.

Petruț: Pe 30 ianuarie am ajuns acolo, iar pe 10 februarie am început să lucrăm.

Puteți să ne descrieți spitalul în care lucrați?

Myrna: Sheer Hospital se află la 26 kilometri spre est de Katmandu, la altitudinea de 1.800 m, pe terase de orez. În 1957, dr. Sturges a venit în Nepal ca să-i ajute pe săraci, iar guvernul i-a dat terenul și el a început să-i viziteze pe oameni. Un arhitect adventist, Scheer, l-a ajutat să construiască un dispensar

având douăzeci de paturi. Scopul spitalului, care a primit numele părinților săi, era tratarea pacienților de orice fel. În 1976, capacitatea sa a fost extinsă la 56 de paturi, oferind asistență de medicină generală, chirurgie, ortopedie, pediatrie, obstetrică-ginecologie. Spitalul are un serviciu mobil, care se deplasează deseori în diferite locuri, oferind gratuit asistență medicală de oftalmologie, stomatologie și analize generale. Spitalul a ajuns foarte renumit din 1982, când a venit aici un medic din Argentina, dr. Vigna, chirurg de medicină generală, împreună cu soția lui. El este cel mai bun medic din Nepal în colecistectomie, prin metodă laparoscopică. Oameni bogați din China, India și din alte țări, vin la el pentru aceasta.

Numai pacienți bogați au acces?

Petruț: Nu! Dar pacienții bogați plătesc și pentru cei săraci.

Myrna și Petruț Ștefănescu în fața Spitalului Adventist din Nepal

Oamenii călătoresc uneori, pe jos, o săptămână sau două, ca să ajungă la spital.

Ce activitate desfășurați în spital?

Petruț: Eu lucrez la serviciul de întreținere. Mi s-a cerut să înființez un serviciu de electronică, dar nu s-a putut. Nu era loc pentru aceasta, așa că a trebuit să construiesc o încăpere. Am înțeles că este nevoie de o bună organizare și de educație în ce privește ordinea, punctualitatea, curățenia, igiena. În plus, localnicii nu știu ce este frumosul.

Aici lucrează doar câțiva adventiști, ceilalți fiind hinduși. Aceștia erau leneși și furau mereu. Ne pierduserăm curajul. Acum ne simțim bine, pentru mai multe motive. Primul îl reprezintă lucrarea de evanghelizare - majoritatea localnicilor sunt hinduși și budiști. Religia lor este politeistă. Femeile muncesc foarte mult - nu au drepți - ele fac toate muncile grele și deseori se sinucid. Ei cred în reîncarnare. Nu au respect pentru viață. Se ocupă foarte puțin de sănătate și deloc de igienă. Alimentația este lipsită de vitamine.

Ce lucrare faceți cu angajații?

Myrna: Îi învățăm să se spele, să îngrijească pacienții în sala de operații (în momentul acesta nu există nici o asistentă în sala de operații), să facă și să păstreze curățenia în saloane, să respecte pacienții. Dacă îi iei prea repede și ești nerăbdător cu ei, te urăsc.

Ei țin cont de caste. Nu mănâncă alimente pregătite de cineva dintr-o castă inferioară.

Boala cuiva pune în mișcare toată familia. A fost nevoie să se limiteze vizita la trei rude pentru un pacient. Uneori vin treizeci sau cincizeci de persoane cu un singur pacient și vor să rămână la spital pe toată durata internării! În aceste condiții, este imposibil să controlăm dieta pacienților.

Colaborați cu ADRA?

Petruț: ADRA are o organizație foarte puternică. Noi încercăm să instruim personalul, iar ADRA oferă cursuri pentru restul populației.

Ce ați făcut pentru a-L vesti pe Domnul Isus?

Petruț: Am dorit să le prezentăm predicile din 1996, ale fratelui Mark Finley. Se muncea prea mult și cu program dezordonat. Erau neglijate aspectele spirituale. Am cumpărat un video proiector și casele. Am prezentat programul Net '96 de trei ori pe săptămână. L-am terminat acum trei săptămâni. Au participat cam 15-20 de persoane, inclusiv unii neadventiști.

Un tânăr hindus, Rajedra, de 20 de ani, care avusese legături cu adventiștii, dar avea o mulțime de întrebări, nu putea să creadă. L-am invitat la seminar. Pentru că în prima seară a lipsit, am prezentat același subiect încă o dată, după a șasea conferință. La sfârșit sărea și striga de bucurie: „Sunt așa de fericit! Acum înțeleg totul!” A fost botezat, iar familia îl persecută. El vine dintr-o familie bună. Părinții i-au spus că nu-l vor mai ajuta cu bani pentru studii, dacă nu se întoarce la hinduism.

Cea mai mare bucurie a noastră este să vedem că oamenii sunt fericiți, că Îl înțeleg pe Dumnezeu și că duc o viață mai bună.

Myrna: Iată o altă experiență. Lawrence era directorul unei școli din India. Soția lui s-a îmbolnăvit și a adus-o la spitalul nostru. Ei erau pentecostali. El a urmărit trei conferințe, despre Sabat. „Măine trebuie să plec”, a spus el, „dar acum cunosc adevărul. Dumnezeu mi l-a arătat și știu care este misiunea mea. În regiunea din care vin eu, sunt douăzeci și cinci de biserici creștine care serbează duminică. Mă gândesc cum să le vorbesc despre Sabat.” Și-a dat demisia de la școală, considerând că timpul este prea prețios ca să-l irosească. Soția lui este din Bhutan, o țară în care se trăiește încă în stil feudal și în care nu sunt deloc adventiști. Ei intenționează să meargă acolo.

Autoritățile din Bhutan sunt foarte intolerante. Li se dă voie să stea în țară, însă doar o săptămână pe lună.

El este un tânăr foarte nobil, iar soția sa este nerăbdătoare să vorbească în țara ei despre Isus.

Aveți o viață religioasă regulată, în spital?

Petruț: Altarul de dimineață se ținea, la spital, cu participarea tuturor, dar guvernul a cerut oprirea acestuia. Acum, se face în fiecare secție. În departamentul meu, am vorbit la început puțin despre creațiune, apoi am discutat. După aproape două săptămâni, au început să vină toți.

Într-o seară, mă gândeam ce subiect să prezint a doua zi. Am ales să vorbesc despre Eclesiastul 12,12,13. Un tânăr era foarte entuziasmat de o carte din Biblie - și aceasta era chiar Eclesiastul. A fost atât de convins, încât tot repetă: „Da, domnule. Da, domnule”. Ne-am împrietenit. Acest lucru este extraordinar.

Nu ne grăbim. Ei sunt foarte timizi și rezervați. La început, nu reacționează defel. Dar ne-am împrietenit și acum sunt deschiși.

Observ că, atunci când vorbiți despre lucrarea cu băștinașii necreștini, sunteți așa de fericiți și ochii vi se umplu de lumină.

Myrna: Da! Cea mai mare bucurie a noastră este să vedem că oamenii sunt fericiți, că Îl înțeleg pe Dumnezeu și că duc o viață mai bună. În Viena, nu am fi avut această bucurie. Ne bucurăm atât de mult de privilegiul pe care-l avem, în pofida izolării, a lipsei de confort și a lucrului mult!

Este loc și pentru români acolo?

Petruț: Da, sunt locuri vacante. Nu avem doctori - pediatri, dentiști -, administrator, manager.

Vă mulțumesc, vă doresc o întoarcere în siguranță în Nepal, țara înălțimilor, și călăuzirea lui Dumnezeu în mărturia minunată pe care o dați despre El.

Interviul a fost luat de Adrian Bocăneanu.

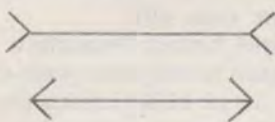
Nu poți să crezi ce vezi

Ai avut vreodată o iluzie optică? Poate într-o zi foarte caldă, drumul din fața ta pare a fi ud, dar, când ajungi acolo, observi că este uscat. Sau poate vezi un țâruș de lemn în iarbă și, pentru o fracțiune de secundă, crezi că este un șarpe.

Ochii îți joacă feste. Suprafața drumului pare ondulată ca apa, fiindcă lumina este deviată de aerul încins, care se ridică de pe drum. Sau poate îți este frică de șerpi, așa de tare, încât, ori de câte ori ochii tăi văd ceva care seamănă foarte puțin cu un șarpe, te sperii imediat.

Iluziile optice îți păcălesc ochii. Privește liniile din ilustrația de pe coloana următoare.

Rosy Tetz

Linia de sus pare mai lungă, dar, în realitate, ambele linii au aceeași lungime. Într-un alt fel de iluzie optică, un obiect poate părea de o anumită mărime, când îl vezi numai pe el, dar, când îl vezi alături de alte lucruri, dintr-o dată parcă este mai mic sau mai mare. Uneori nu poți să crezi ce vezi.

După ce a murit pe cruce și după învierea Sa, Domnul Isus S-a dus să-i vadă pe ucenici. Toma nu era acolo. Când s-a întors, ceilalți

ucenici i-au spus că îl văzuseră pe Domnul Isus. Toma le-a răspuns astfel: „Eu nu voi crede, până când voi vedea semnele cuielor în mâinile Lui” (vezi Ioan 20,25).

Lui Toma îi era greu să creadă. Biblia spune că „credința înscamnă să cunoaștem că un lucru este adevărat, chiar dacă nu îl vedem” (Evr. 11,1, după o traducere pentru copii). Toma îl văzuse pe Domnul Isus. Văzuse când Domnul Isus vindecase bolnavii, când îi hrănise pe cei cinci mii de oameni și când liniștise furtuna. Dar îl văzuse și când a murit pe cruce, iar asta era tot ce își putea aminti pe moment.

Credința lui Toma nu era destul de puternică pentru ca el să-și amintească tot ce știa despre Domnul Isus. Pentru Toma, credința era un lucru greu.

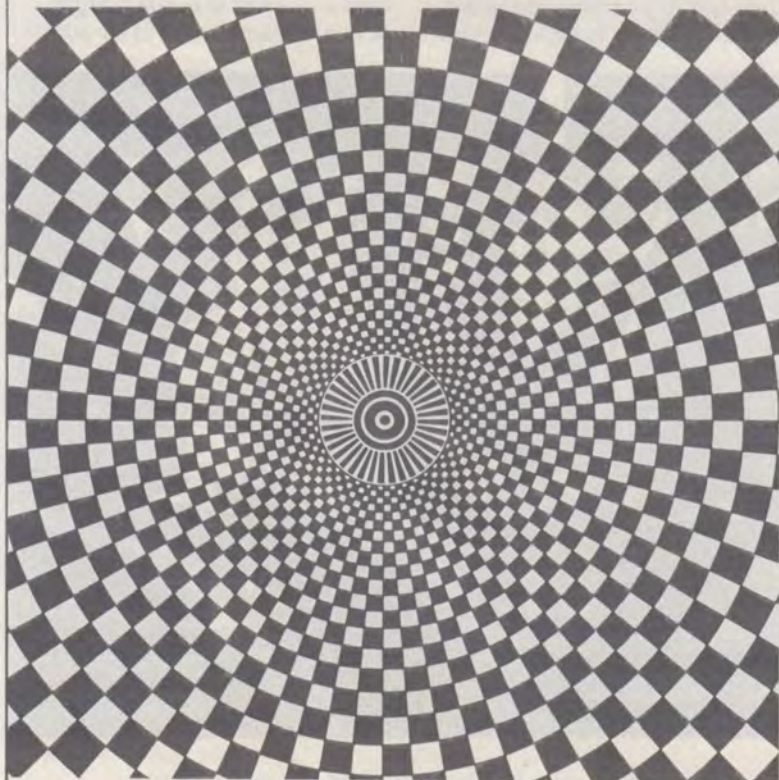
Peste o săptămână, Domnul Isus a venit din nou la ucenici. De data asta, era și Toma acolo. Domnul Isus i-a spus: „Privește mâinile Mele... Nu te mai îndoi, ci crede” (Ioan 20,27, după o traducere pentru copii).

Toma a văzut și a crezut.

Nu putem să credem ce vedem. Noi nu L-am văzut niciodată pe Domnul Isus. Avem nevoie de credință, ca să știm că El este o persoană adevărată, pentru că nu-L putem vedea. Deși nu-L putem vedea, putem învăța despre Domnul Isus. Și cu cât vom cunoaște mai mult despre El, cu atât mai puternică va fi credința noastră.

Credința este oarecum opusul iluziei optice. Iluzia optică este ceea ce vezi, dar nu poți să crezi. Credința este ceea ce crezi, dar nu poți să vezi.

Adventist Review, 2 octombrie 1997

Ce vor, de fapt, colportorii?

Tocmai am citit din 1 Samuel capitolul 17, unde se vorbește despre lupta dintre David și Goliat. Dramatismul situației pur și simplu m-a obligat să citesc relatarea biblică până la ca-păt, deși știu încă din copilărie cum s-au petrecut lucrurile. În ciuda acestui fapt, de fiecare dată când citesc versetele acestea, pășesc la fel: nu pot întrerupe lectura! Există, în această relatare, un „ceva” fascinant, care nu oferă alternativă. Este modul în care lucrează Dumnezeu printr-un tânăr păstor, un tânăr „cu păr bălai și cu fața frumoasă” (vers. 42).

Tânărul acesta, însă, nu era un oarecare. Era „unsul” lui Dumnezeu, ales dintre toți frații lui, pentru o însărcinare specială. Însuși Dumnezeu lui Israel îl chemase în slujba Sa și el nu s-a opus. Dimpotrivă, zelul și râvna pentru poporul Israel l-au făcut să nu rămână indiferent, când a auzit provocarea blasfematoare a lui Goliat. Cu un curaj care i-a uimit pe unii, și i-a umplut de invidie pe alții, David s-a oferit să lupte împotriva uriașului, ca să știe „tot pământul... că Israel are un Dumnezeu” (vers. 46).

David n-avea în vedere viața și viitorul lui, atunci când a început lupta. La urma urmei, prefera să moară pe câmpul de luptă, în loc să stea la adăpostul liniilor de apărare oferite de armata tremurândă. Așa că a refuzat, cu politețe, armura lui Saul, s-a îmbrăcat în propriile lui haine, și-a luat „arnele” cu care era obișnuit să lupte și a pomit în întâmpinarea filisteanului, încrezător că „biruința este a Domnului” (vers. 47). Ajuns față-n față cu filisteanul, „și-a vârât mâna în traistă, a luat o piatră, și a aruncat-o cu

Paul Csavdari

praștia; a lovit pe filistean în frunte și piatra a intrat în fruntea filisteanului, care a căzut cu fața la pământ” (vers. 49).

Astfel, biruința Domnului a fost adusă la îndeplinire printr-un tânăr „cu păr bălai și cu fața frumoasă”, care n-avea nici sabie, nici sulită. El avea doar o traistă, în care purta câteva pietre. Dar acestea au fost de ajuns ca Dumnezeu lui Israel să-i dea, întregului popor, o mare biruință și o lecție de neuitat. Și lecția este încă valabilă. Oare nu se predică adesea despre lucrul acesta?

Iată de ce m-am hotărât să aștern câteva rânduri despre o realitate a zilelor noastre, pomind tocmai de la acest exemplu biblic. Când am citit despre „traista” lui David, tânărul acesta curajos, mi-am amintit de tinerii pe care i-am întâlnit în vara aceasta la Tabăra de colpor-

tori de la Sătic. Asemănarea este prea izbitoare ca să treacă neobservată. Doar cine n-a avut ocazia să vadă un colporteur în misiune nu va înțelege comparația.

Fiecare colporteur își are propria „traistă”, pe care o poartă zilnic pe „câmpul de luptă”. Când îi vad prin oraș, pășind cu demnitate și hotărâre, mă simt mic în fața lor. Tinerii aceștia știu ce au de făcut și nu-și pierd timpul într-o așteptare nefolositoare. Ei au înțeles chemarea specială pe care le-a adresat-o Dumnezeu lui Israel și nu i s-au opus. Am întâlnit, la Sătic, sute de tineri din toată țara, și fiecare era conștient că slujba nu le-a fost încredințată de oameni. Experiențele prin care au trecut până să ajungă colportori le stau ca mărturie.

În „traistă” sunt așezate „pietrele” cele mai potrivite. Ei își cunosc fiecare „piatră” și știu când s-o scoată la iveală. Cărțile pe care le oferă conțin în ele adevă-

Liderii colportorilor la Sătic, împreună cu Louis Campos

ruri de netăgăduit, care stau în fața oricărei cercetări, oricât de amănunțite. De fapt, cărțile nu sunt decât forma vizibilă a mesajelor lui Dumnezeu. Colportorii știu bine că Autorul lor a știut ce să așeze în ele și cum să prezinte adevărurile cele mai solenne. Adesea ei au ocazia să vadă cum lucrează Duhul Domnului prin aceste „pietre”.

Este interesant că ele lovesc chiar în „frunte”, acolo unde are loc înțelegerea corectă a tuturor evenimentelor și realităților de zi cu zi. Acolo are loc transformarea despre care vorbește Biblia și care se răsfrânge apoi în întreaga ființă. Și ce poate fi mai minunat decât să vezi cum un om străin de planul lui Dumnezeu se transformă sub puterea modelatoare a Duhului Sfânt și, ca urmare, cade în adorare „cu fața la pământ”?

Acestea sunt doar câteva elemente ale asemănării dintre ei și tânărul „cu păr bălai și fața frumoasă”. Anul trecut, în tabăra de la Sebeș, am observat cu plăcere vioiciunea și disciplina lor. Anul acesta, am văzut alte două calități: curajul și hotărârea de a nu da înapoi!

În ultimul Sabat petrecut împreună, în timpul serviciului divin de dimineață, asupra taberei s-a abătut o ploaie torențială cum n-am

mai văzut! Fulgerele bubuiau cu așa putere, încât stația de amplificare, montată în cort, era ca o jucărie. Prelatele cortului, care fuseseră ancorate cu multe funii, s-au umplut de apă și șuvoaiele pătrundeau înăuntru fără milă, udându-i pe mulți până la piele. Iar afară se făcuse un frig...

Cu toate acestea, fratele Jose Louis Campos a mers înainte, împreună cu fratele Forrai Lazăr, și toți ceilalți i-au susținut! În timp ce eu stăteam cu emoții la fiecare tunet, ei erau ochi și urechi la mesajul plin de putere spirituală, ce era rostit. În aceste împrejurări neșus de dificile, a fost lansată chemarea de a continua lucrarea prin colportaj, până la realizarea planului de *evanghelizare a României prin literatură*.

După ce s-a încheiat serviciul divin, în mod enigmatic, s-a oprit și ploaia! Să fie doar o simplă coincidență? Odată vom afla! Până atunci, însă, știu sigur că cineva nu este de acord cu planul acesta și ar face orice să-l oprească. Dar fiți liniștiți! Colportorii nu se vor da bătuti, cu una, cu două. Ei știu că „biruința este a Domnului” și că nimic n-o poate opri.

După-amiază, în zi de Sabat, s-au spus o mulțime de experiențe. Unele dintre ele ating cota incredi-

bilului. Cum poți să crezi că o tânără colportoare are curajul să intre singură în casa unui vestit vrăjitor, pentru a-i vinde cartea „Ruleta psihică”, iar acesta să spună gătit de emoții: „Oh, de când îmi doresc cartea aceasta”? Cum poți să crezi că alta, în urma activității ei, a reușit să întemeieze o comunitate și însuși fratele Folkenberg, președintele Conferinței Generale, i-a trimis o parte din suma necesară achiziționării locașului de rugăciune? Cum poți să crezi că un tânăr a reușit să depășească garda personală a președintelui senatului, pentru a-i vinde cărțile noastre? Cum poți să crezi că un tânăr inginer și-a lăsat slujba, pentru a deveni colporteur? Și totuși, toate sunt realități! Realități din viața colportorilor care lucrează zilnic, sub paza lui Dumnezeu.

Când m-am despărțit de locul taberei, n-aveam de gând să scriu despre cele petrecute acolo și nici impresiile făcute asupra mea. Dar, citind întâmplarea cu David și Goliat, m-am hotărât să o fac. Colportorii trec adesea neobservați de noi, atât de pastori cât și de membrii bisericii. Dar, dacă Domnul îi privește altfel, atunci ar fi bine să luăm aminte la ei și să ne întrebăm: *ce vor, de fapt, colportorii?*

Paul Csavdari este pastor în Conferința Transilvania de sud.

știri informații anunțuri știri informații anunțuri

Guvernul Rusiei confirmă statutul bisericii adventiste. Guvernul Rusiei a confirmat că noua lege, care conține restricții pentru noile organizații religioase, nu se aplică Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. Într-o scrisoare adresată sediului de la Moscova al bisericii, adjunctul directorului Departamentului pentru organizații publice și religioase al guvernului confirmă faptul că Biserica Adventistă este recunoscută legal. Directorul observă că biserica a activat pe teritoriul Federației Ruse de 110 ani, cu mult peste cei 15 ani ceruți de noua lege.

În plus, a explicat oficialul, „potrivit articolului 9, probele pentru existența unei entități religioase timp de 15 ani se aplică numai acelor organizații religioase care nu pot demonstra că aparțin unei organizații religioase centralizate”. Deoarece Biserica Adventistă are o organizație foarte bine structurată, noua lege nu afectează activitățile ei.

„În consecință, nici un fel de măsuri discriminatorii nu vor fi adoptate față de Biserica Adventistă, ca urmare a noii legi federale”, a mai spus oficialul rus.

„Suntem bucuroși să aflăm, în mod oficial, că putem continua să funcționăm în libertate, să in-

vităm evangheliștii din străinătate, să organizăm noi biserici locale, să deschidem activități în teritorii noi și să beneficiem de statutul de necombatanță pentru motive de conștiință”, a declarat fr. Victor Krushenitsky, directorul pentru relații publice și libertatea de conștiință al Bisericii Adventiste din Rusia.

Totuși, alte organizații au dificultăți în condițiile noii legi. Unele organizații luterane și pentecostale au fost suspendate, iar Armata Salvării din St. Petersburg va fi evacuată din clădirea pe care o folosește.

„Chiar dacă nu suntem atinși de această lege nouă, deplângem lipsirea altora

de libertate religioasă”, a declarat fr. John Graz, director pentru libertatea religioasă la sediul mondial al Bisericii Adventiste. „Aplicarea noii legi s-ar putea dovedi foarte restrictivă și am putea fi martorii unor abuzuri în multe locuri”.

*Adventist News Network,
21 octombrie 1997*

Programul pe unde scurte al postului de radio Vocea Speranței. În perioada 26 octombrie 1997 - 29 martie 1998, emisiunile sunt transmise zilnic, între orele 7 și 8, 21 și 22, pe frecvența de 5890 KHz și pe lungimea de undă de 49 m.

Examene în Sabat

În perioada iunie-septembrie a acestui an, mulți creștinoși adventiști au avut dificultăți privind examenele în Sabat. Și în anul acesta, Departamentul Libertății Religioase și Educației efectuasera demersuri la Ministerul Educației Naționale pentru evitarea examenelor de admitere în Sabat, pentru ca absolvenții noștri să poată candida pentru învățământul superior. În ultimă instanță, Ministerul a putut fixa doar perioada susținerii examenelor de admitere (1-20 septembrie), iar programarea disciplinelor de examen pe zile a rămas să fie făcută de fiecare facultate, în virtutea principiului autonomiei universitare.

La facultățile unde programarea s-a alifșat din timp și includea și ziua de Sabat, unii candidați au avut posibilitatea să-și transfere dosarele de înscriere la alte facultăți din alte centre universitare. Regretabilă a fost situația când, la unele facultăți (de exemplu ASE), afișarea programării datelor de examen s-a făcut după încheierea perioadei de înscriere - nemaifiind posibilă nici o transferare. Și astfel au fost tineri care, deși se pregătiseră intens pentru admitere și făcuseră meditații costisitoare în timpul anului, au renunțat la examen, pentru că au ales să respecte ziua de închinare, onorându-L astfel pe Dumnezeu. Suntem alături de acești tineri și apreciem atât de mult poziția luată de ei ca martori pentru Dumnezeu! În Comitetul uniunii, a fost luat un vot pentru încurajarea și sprijinirea celor care aleg să nu participe la examene în Sabat.

Experiențe pozitive. Au fost și unele cazuri când tinerii noștri au găsit înțelegere. De exemplu, comisia de examen de la Conservatorul din Brașov a acceptat să examineze pe candidații noștri sâmbătă seara, după apusul soarelui.

Sabatul, religia și școala

S-a găsit bunăvoință în cazul programării unor examene de licență în ziua de Sabat (Facultatea de Geografie - București) când, în urma unor intervenții din partea bisericii, s-a acceptat susținerea tezei de licență în altă zi decât în cea de Sabat.

De asemenea, o astfel de reprogramare a fost acceptată și pentru susținerea unui examen de grad didactic, pentru o persoană care se hotărâse, nu cu mult timp în urmă, să păzească Sabatul.

S-a găsit înțelegere și pentru examenul de bacalaureat din anul acesta, când o anumită probă era programată pentru Sabat (de exemplu, Liceul din Sf. Gheorghe).

Am sperat și ne-am așteptat să găsim înțelegere din partea unora mai apropiați de noi. Institutul de Teologie-Litere Baptist a solicitat și a găsit înțelegere din partea Universității București, pe lângă care funcționează, pentru a nu programa examenul de admitere duminică.

Candidații noștri au adresat conducerii Institutului Baptist rugămintea de a nu programa examene sâmbăta. După o atitudine favorabilă la început, solicitarea a fost refuzată. Candidaților adventiști li s-a spus să obțină de la pastori dispense ca să susțină examene sâmbăta. Desigur, au ziserăm adesea lucruri de felul acesta de la reprezentanți din Minister sau inspectorate, dar am fost surprinși să auzim aceleași cuvinte din partea unora care cunosc și mănuiesc Scriptura.

Perspective. Anunțăm de pe acum, pentru anul viitor, că există înțelegere și deschidere din partea Universității Babeș-Bolyai din Cluj-Napoca, pentru toți cei ce ar dori să susțină examene în cadrul acestei universități

(examen de admitere, definitiv, grade didactice). Cei interesați trebuie să se anunțe din timp prin intermediul Departamentului de Educație al uniunii.

Există, de asemenea, posibilitatea ca un candidat să se înscrie la mai multe facultăți și să susțină examenul la cea la care se hotărâște în cele din urmă.

Religia în școală

O altă problemă, cu care vom fi confrunțați anul acesta mai mult ca oricând până acum, este predarea religiei în școală. După cum se știe, art. 9, împreună cu alte articole din Legea Învățământului, s-a modificat prin ordonanță de guvern, menționându-se obligativitatea religiei pentru învățământul primar, gimnazial și liceal. Numai că această lege a fost introdusă în Parlament spre dezbateră și votare și n-ar fi trebuit să se aplice până la publicarea ei în Monitorul Oficial.

Am primit asigurări oficiale, atât din partea Secretariatului de Stat pentru Culte, cât și din partea Ministerului Educației Naționale, că nu vor fi probleme pentru copiii noștri. Cadrele propuse de biserică, ni s-a spus, vor putea obține recunoașterea inspectoratelor ca profesori de religie și vor putea preda în școli pentru copiii noștri. Iar dacă biserica nu poate asigura un cadru didactic adventist, părinții pot opta pentru copiii lor ca să nu facă religia în școală, iar media generală se va încheia fără media la religie. Acestea au fost rezultatele dezbaterilor Comisiei Naționale Consultative pentru predarea religiei și învățământ teologic, din data de 6 octombrie a.c.

Numai că, pe teren, lucrurile au decurs în alt mod. Unele inspectorate (de exemplu Inspectoratul Vaslui) n-au permis acreditarea cadrelor didactice propuse de biserica noastră. Și un lucru și mai grav - contrar asigurărilor date, că cei ce nu pot sau nu vor să participe la orele de religie au toată libertatea să facă lucrul acesta - Inspectoratul Școlar al Municipiului București și probabil și inspectoratele din celelalte județe au transmis către directorii de școli o notă telefonică prin care anunță că, tuturor celor ce nu fac religia în școală să nu li se încheie media generală. Am făcut intervențiile necesare la nivel de Minister și Secretariat de Stat pentru Culte și am primit din nou asigurări că nu vor fi probleme. În orice caz, trebuie să fim pregătiți pentru astfel de cazuri.

Recomandări. Acolo unde putem preda religia în școală, e bine să folosim ocazia, ca o alternativă pentru copiii noștri ce ar putea fi obligați să participe la orele de religie. Prezența noastră în școală îi asigură pe copiii noștri că nu vor fi constrânși să participe la orele de religie cu reprezentanții altor biserici. Sfatul nostru este ca acolo unde este posibil să predăm religia pentru copiii noștri, să ne organizăm și să facem lucrul acesta, iar responsabilii cu predarea religiei de la nivelul conferințelor și județelor, precum și toți pastorii și prezbiterii, să acționeze în această direcție. Acolo unde nu este posibil să se organizeze predarea religiei, să uzăm de asigurările date pentru anul acesta, în sensul de a nu participa la orele de religie.

Gheorghe Modoran, director al Departamentului Educație

E minunat să fii explorator

Ion Buciuman

George are un nou stil de viață

Lavinia este încântată. Ea vede că programul pe care îl slujește cu devotament este viu și că produce schimbări în viața copiilor din grupa ei. George era un copil dificil. Când a fost vorba să-l ia în tabăra de anul acesta, părinții lui cu greu s-au îndurat să-l lase.

Aveau temeri serioase cu privire la mâncare, odihnă și sănătate. Dar mare le-a fost mirarea, când, întors după zece zile de „explorări”, copilul lor era de nerecunoscut: vioi, cu obraji strălucind de sănătate și cu noi preferințe la masă; băiatul lor, care, până mai ieri, cerea în fiecare zi numai carne la masă, acum era bucuros să primească zarzavaturi, legume, fructe și cereale. E adevărat că un obicei nu se formează în zece zile, dar interesul pe care-l poate crea noul stil de viață, în cursul unei tabere de exploratori, poate fi începutul fericit al unui nou obicei. Iar obicei cu obicei formează un stil de viață fericit și sănătos. *E minunat să fii explorator!*

Lisa ia cea mai importantă decizie

Programul Explo este profund legat de experiența personală a Lisei. Ea nu și-ar putea imagina viața altfel, decât ca pe o părticică vie a acestuia. Întâmplările care au avut loc anul trecut, în tabăra de instruire, când ea a ales să facă parte din această mișcare de copii și tineret, nu vor fi uitate niciodată.

„Drumul devenirii personale este presărat cu încercări serioase”, gândea Lisa, când a plecat de acasă, pe 18 august 1996, în tabăra de la Muntele Galbenul. Știa ea, din auzite, că o așteaptă un program foarte aspru și nu s-a mirat, când, ajungând în tabără pe o ploaie torențială, a văzut, la intrare, un afiș pe care scria: „Aici nu există timp nefavorabil, ci doar echipament neadecvat”. Cele ce aveau să i se întâmple au depășit cu mult așteptările și imaginația ei.

Dincolo de neplăcerea pricinuită de o banală entorsă și de o nedorită erupție de varicelă, au rămas fetele acelea minunate, din grupa ei, care i-au fost mai mult decât surori. Pe lângă programul lor, solicitant până la limită, trebuia să-i mai poarte de grijă și ei, o biată surată „invalidă”, care avea nevoie de îngrijire la tot pasul.

În timpul orelor de singurătate sălbatică a muntelui, pe Lisa o preocupa o singură întrebare: „Vrea Dumnezeu să fiu instructoare la exploratori sau nu?” A mai întrebat, în dreapta și-n stânga, și a primit răspunsuri de un fel și de altul. Ce să facă? Atunci, și-a adus aminte de făgăduința divină că, pe cel care îl caută, Dumnezeu nu-l va da afară (vezi Ioan 6,37). În rugăciune serioasă, a spus următoarele: „Doamne, dacă dorești să mă folosești ca instructoare de exploratori, ajută-mă să ajung în seara aceasta la focul de tabără!”

Deși drumul din zona corturilor spre locul focului de tabără era destul de lung și anevoios, iar genuchiul îi era încă destul de umflat și o durea. Lisa n-a mai avut nevoie de ajutor, în seara aceea. Nici chiar trecerea peste râu, folosind un pod de corzi, nu a mai fost o probă prea grea. În noaptea aceea, Lisa a spus următoarele cuvinte: „Doamne, văd, acum, că Te ocupi de viața mea. Știu că dorești să mă botezi, dar îmi lipsea o experiență autentică a credinței. Și voi fi o slujitoare activă, așa cum Ți-am promis, în această investiție”.

Pe 2 noiembrie, anul trecut, de Ziua Exploratorului, Lisa era cea mai fericită. Acum și-a adus la îndeplinire juruința făcută Domnului. Între cei botezați cu acea ocazie, era și ea, iar când colegii i-au adus flori, ea a exclamat, plină de bucurie: *E minunat să fii explorator!*

În tabăra din vara aceasta, grupa ei s-a dovedit a fi cea mai bună, deoarece Lisa este trup și suflet pentru copiii ei.

Explo este o provocare pentru întreaga familie

Lala, Nelu și Corina nu sunt nume luate la întâmplare; ei formează ceea ce am putea numi o familie Explo: mama, tata și fiica. De câteva zile, ei participă la tabăra de specializare și arată foarte mulțumiți de această nouă experiență din viața familiei lor.

„Iubesc foarte mult copiii și lucrez de multă vreme cu ei. Iubesc natura și am participat atât la tabăra de instruire, cât și la cea pentru copii, în calitate de asistentă medicală și ca să ajut la gătitul hranei. Sunt o susținătoare activă a mișcării de Exploratori”, spune mama.

„Eu am venit aici pentru că știu că Lala și Corina au nevoie de mine, ca șofer și responsabil cu aprovizionarea. Mă ocup cu plăcere de aceste lucruri și sunt încântat să fiu în prezența acestor tineri, atât de entuziasmați. Trebuie să-i înțelegem și să-i slujim pe acești copii ai noștri”, este de părere tatăl.

„Am șapte copii în grupa mea și îi iubesc foarte mult. Îmi place să mă ocup de fiecare dintre ei, să-i înțeleg și să-i ajut. Am constatat că aceștia sunt cei mai buni copii din toată tabăra; sau poate așa mi se pare mie, pentru că sunt în grupa mea și îi iubesc. Eu nu aș putea să povestesc un episod dramatic din experiența noastră explo și consider că Dumnezeu este tot atât de activ și binevoitor față de noi, ca și față de cei care trec cu bine prin felurite încercări. El ne asigură permanent liniștea, bucuria și pacea și Îi suntem recunoscători. *E minunat să fii explorator!*, exclamă Corina.

La odihnă

Gheorghe Graur (20 mai 1912, Branișteea, Oinacu, Giurgiu - 18 oct. 1997, București). Fratele Gheorghe Graur, s-a născut ca al treilea și ultimul copil al soților Rada și Tudor Graur. Din nefericire, tatăl îi moare pe front, în 1916, mama fiind nevoită să se ocupe singură de creșterea copiilor. A făcut-o cu dăruire, urmărind buna lor dezvoltare fizică, dar și educația moral-religioasă, mama fiind o devotată creștină ortodoxă.

A urmat școala primară, apoi cursurile liceului comercial din Giurgiu. În anul 1928, primește credința adventă și, după botez, este invitat să urmeze cursurile Institutului Biblic Adventist de la Diciosânmartin, azi Târnăveni, Mureș, pe care îl absolvă în anul 1933. În anul 1935, se căsătorește cu sora Oprica Stoicea, din Turnu-Măgurele, absolventă a aceluiași Institut Biblic. Ca soție, dânsa l-a susținut permanent, însoțindu-l în lucrarea de pastorație, fiind primitoare de oaspeți, încurajând și ajutându-i pe tineri să se înscrie și să încheie studiile în cadrul Seminarului Teologic Adventist. Fiii lor, Gili și Lorin, au continuat idealul familiei, absolvind și ei același Seminar, cu scopul de a fi utili bisericii și societății.

În condițiile grele din perioada interbelică, în care legalitatea bisericii nu era recunoscută decât formal, numeroși pastori și colportori au avut de suferit împotriva din partea adversarilor religioși. În vara anului 1929, după absolvirea primului an la Institut, fratele Graur a fost molestat de cetățenii din comuna Ciofrângeni, județul Argeș, în timp ce efectua lucrare de colportaj. În timpul celui de-al doilea război mondial, fiind mobilizat la Curtea Mărtiașă, a putut interveni pentru achitarea a numeroși frați de credință, persecutați pentru că erau adventiști.

Și-a început activitatea ca secretar al președintelui uniunii, fratele Petre P. Paulini. În decursul anilor, a îndeplinit diferite funcții în cadrul administrației, dedicându-se apoi lucrării de pastorație. În această lucrare, a fost solicitat să preia conducerea Conferinței Moldova, al cărui președinte a fost între anii 1949-1955. Din anul 1955, a lucrat ca redactor-șef al publicațiilor culturii, consilier al uniunii pentru Școala de Sabat și consilier pentru studii și documentare.

În septembrie 1959, a făcut parte dintr-un grup de 25 de pastori reprezentativi ai Cultului Adventist, care au fost arestați pe nedrept, sub acuzația de delapidare. După două luni de anchetă, majoritatea au fost puși în libertate, în afară de doi, găsindu-se că acuzațiile au fost neîntemeiate. Din acest moment, fratele Graur n-a mai primit aprobarea de a fi reangajat în cadrul bisericii, fiind îndepărtat din lucrare fără nici un motiv legal. A lucrat apoi ca agent de asigurări. Astfel, a avut ocazia să se deplaseze acasă la multe familii, culegând informații de la persoanele în vârstă, despre începuturile mișcării advente din România.

De-a lungul vieții, fratele pastor Graur s-a remarcat prin demnitate, răbdare și consecvență în ce privește principiile pe care le propaga, dar le și trăia. În ultimii ani ai vieții, puterile l-au părăsit, dar și-a păstrat curajul și încrederea în Dumnezeu, încheind viața liniștit, la vârsta de 85 de ani.

A fost un exemplu demn de urmat în ce privește dezinteresarea materială și spiritul de sacrificiu, pe care cu siguranță că Dumnezeu le va răsplăti. Conducerea sa la locul odihnei a avut loc în ziua de 21 octombrie, viața fratelui Graur fiind trecută în revistă de frații Constantin Petcu și Lorin Graur. Cuvintele de încurajare ale Scripturii au fost rostite de frații pastori Ioan Barbu, Dumitru Popa, Gabriel Radu, Teofil Petre și Adrian Bocăneanu.

Dumitru Tobă (7 mai 1904, Govodarna, Mehedinți - 7 oct. 1997), unul dintre pionierii mișcării adventiste din țara noastră, s-a născut într-o familie numeroasă. Este botezat în biserica adventistă în iunie 1930, în comunitatea Labirint. După botez, lucrează în satul natal și înființează biserica adventistă din Govodarna.

Întâmpină o grea prigoană din partea familiei, dar mai ales din partea autorităților bisericești și laice din acele timpuri. Neclintit în credința sa vie și fiind un luptător neînfricat pentru cauza lui Dumnezeu, s-a rugat și a lucrat neîncetat, timp de aproape cincizeci de ani, pentru propășirea bisericii adventiste.

Unul dintre distinșii laici ai bisericii, a fost omul care a contribuit la formarea religioasă a multor generații de

membri și la înființarea multor comunități. Pasionat ca misionar, pilă de credință și om al rugăciunii, a lucrat cu o răvnă exemplară, până la adânci bătrânețe. Era înzestrat cu valori morale de necontestat, printre care și cea de prezentator al Cuvântului, și avea un rar întâlnit spirit de sacrificiu.

În vremurile „furtunoase”, și-a asumat nenumărate riscuri pentru a oficia, în ilegalitate, acte ceremoniale specifice, astfel că sute de frați și surori au fost botezați, iar cei care au fost serviți cu Cina Domnului se numără cu miile. Este adevărat, sunt greu de relatat și diferitele sancțiuni pe care le-a suportat. Figura sa zămbitoare și pasul sigur al încrederii sale în Mântuitorul sunt demne de urmat. În tot acest timp, a fost presbiter cu binecuvântare în comunitățile Vasile Lascăr, Crinul și Tei, din București.

Cel ce i-a ascultat nenumărate rugă a condus lucrurile astfel încât ultima suferință a fratelui Tobă a fost scurtă și a avut loc la Râmnicu Vâlcea, unde s-a și stins și a fost depus la odihnă, potrivit dorinței sale.